

40 อุปมาของพระเยซู

1. เกลือและความสว่าง

“ท่านทั้งหลายเป็นเกลือแห่งโลก ถ้าเกลือนั้นหมดรสเค็มไปแล้ว จะทำให้กลับเค็มอีกได้อย่างไร ตั้งแต่บัดนั้นไปก็ไม่เป็นประโยชน์อะไร มีแต่จะถูกทิ้งเสียให้คนเหยียบย่ำ “ท่านทั้งหลายเป็นความสว่างของโลก นครซึ่งอยู่บนภูเขาจะถูกปิดบังไว้ไม่ได้ เมื่อจุดตะเกียงแล้วไม่มีผู้ใดเอาถังครอบไว้ ย่อมตั้งไว้บนเชิงตะเกียง จะได้ส่องสว่างแก่ทุกคนที่อยู่ในบ้านนั้น ทำนองเดียวกันพวกท่านจงส่องสว่างแก่คนทั้งปวง เพื่อว่าเมื่อเขาทั้งหลายได้เห็นความดีที่ท่านทำ พวกเขาจะได้สรรเสริญพระบิดาของท่านผู้สถิตในสวรรค์”
มัทธิว 5:13-16

แล้วพระองค์ตรัสกับพวกเขาว่า “ตะเกียงมีไว้สำหรับตั้งไว้ถึงหรือใต้เตียงนอนหรือ? ไม่ได้มีไว้สำหรับตั้งบนเชิงตะเกียงหรือ? เพราะว่าไม่มีสิ่งใดที่ซ่อนไว้ที่จะไม่ถูกนำออกมาเปิดเผย และไม่มีสิ่งใดที่ปิดบังไว้ที่จะไม่ถูกแพร่งพราย ถ้าใครมีหู จงฟังเถิด” แล้วพระองค์ตรัสกับพวกเขาว่า “จงเอาใจจดจ่อต่อสิ่งที่ฟังให้ดี พวกท่านจะให้คนอื่นด้วยปริมาณเท่าใด พวกท่านก็จะได้รับด้วยปริมาณเท่ากัน และพวกท่านจะได้รับมากยิ่งขึ้น เพราะว่าใครมีอยู่แล้วจะทรงเพิ่มเติมให้คนนั้นอีก แต่ใครไม่มี แม้สิ่งที่มีอยู่จะทรงเอาไปจากเขา” ... เกลือเป็นสิ่งที่ดี แต่ถ้าหมดรสเค็มแล้ว จะทำให้เค็มอีกได้อย่างไร ท่านทั้งหลายจงมีเกลือในตัวและจงอยู่ด้วยกันอย่างสงบสุข” -มาระโก 4:21-25, 9:50

“ไม่มีใครจุดตะเกียงแล้วเอาภาชนะครอบไว้หรือวางไว้ใต้เตียง มีแต่จะตั้งไว้ที่เชิงตะเกียง เพื่อให้คนที่เข้ามาได้เห็นแสงสว่างนั้น เพราะว่าไม่มีอะไรที่ซ่อนไว้แล้วจะไม่ปรากฏให้เห็น และไม่มีอะไรที่ปิดบังแล้วจะไม่ถูกกล่าวรู้หรือเผยให้ประจักษ์ เพราะฉะนั้น จงเอาใจจดจ่อต่อสิ่งที่พวกท่านได้ยินได้ฟัง คนที่มีอยู่แล้ว จะทรงเพิ่มเติมให้แก่คนนั้น แต่คนที่ไม่ มี แม้แต่สิ่งที่เขาคิดว่ามีอยู่นั้น ก็จะทรงเอาไปจากเขา ” -ลูคา 8:16-18

2. ผงและท่อนไม้

“อย่าพิพากษา เพื่อพระเจ้าจะไม่ทรงพิพากษาท่านทั้งหลาย เพราะว่าพวกท่านจะพิพากษาผู้อื่นอย่างไร พระเจ้าจะทรงพิพากษาท่านอย่างนั้น และท่านทั้งหลายจะตวงให้ผู้อื่นด้วยทะนานอันใด พระเจ้าจะทรงตวงให้พวกท่านด้วยทะนานอันนั้น ทำไมท่านมองเห็นผงในตาพี่น้องของท่าน แต่กลับมองไม่เห็นไม้ท่อนที่อยู่ในตาของท่าน? ท่านจะกล่าวกับพี่น้องได้อย่างไรว่า ‘ให้ฉันเชี่ยผงออกจากตาของเธอ?’ ทั้งๆ ที่มีไม้ท่อนอยู่ในตาของท่านเอง คนหน้าซื่อใจคด จงชักไม้ท่อนออกจากตาของท่านก่อน แล้วท่านจะเห็นได้ถนัด จึงจะเชี่ยผงออกจากตาพี่น้องของท่านได้

มัทธิว 7:1-5

3. รากฐานสองชนิด

“เพราะฉะนั้น ทุกคนที่ได้ยินคำเหล่านี้ของเราและประพฤติตาม ก็เปรียบเสมือนผู้ที่มีสติปัญญาสร้างบ้านของตนไว้บนศิลา แล้วฝนก็ตกและน้ำก็ไหลเชี่ยว ลมก็พัดปะทะบ้านนั้น แต่บ้านไม่ได้พังลง เพราะว่า

รากตั้งอยู่บนศิลา แต่ทุกคนที่ได้ยินคำเหล่านี้ของเราและไม่ประพฤติตาม ก็เปรียบเสมือนคนที่โง่เขลา สร้างบ้านของตนไว้บนทราย แล้วฝนก็ตก และน้ำก็ไหลเชี่ยว ลมก็พัดปะทะบ้านนั้น บ้านนั้นก็พังทลายลง และการพังทลายนั้นก็ยิ่งใหญ่” -มัทธิว 7:24-27

“ทำไมพวกท่านเรียกเราว่า ‘องค์พระผู้เป็นเจ้า’ แต่ไม่ทำตามสิ่งที่เราบอกนั้น? ทุกคนที่มาหาเราและฟังคำของเราแล้วทำตาม เราจะสำแดงให้พวกท่านรู้ว่าเขาเป็นเหมือนอะไร เขาเป็นเหมือนคนหนึ่งที่สร้างบ้าน เขาขุดลึกลงไปแล้ววางรากฐานอยู่บนศิลา เมื่อมีน้ำท่วมและมีกระแสน้ำไหลเชี่ยวมาซัดบ้านนั้น มันก็ไม่หวั่นไหว เพราะถูกสร้างไว้อย่างมั่นคง ส่วนคนที่ได้ยินและไม่ทำตาม ก็เป็นเหมือนคนหนึ่งที่สร้างบ้านอยู่บนดินโดยปราศจากรากฐาน เมื่อมีกระแสน้ำไหลเชี่ยวมาซัดบ้านนั้น มันก็พังทลายลงทันที และความหายนะของบ้านนั้นก็ยิ่งใหญ่” -ลูกา 6:46-49

4. เหล้าองุ่นหมักใหม่และเก่า

ไม่มีใครเอาชิ้นผ้าทอใหม่มาปะเสื้อเก่า เพราะว่าผ้าที่ปะเข้านั้น เมื่อหัดจะทำให้เสื้อเก่าขาดกว้างออกไปอีก และเขาทั้งหลายไม่เอาเหล้าองุ่นหมักใหม่ มาใส่ในถุงหนังเก่า ถ้าทำอย่างนั้นถุงหนังจะขาด เหล้าองุ่นจะรั่ว ทั้งถุงหนังก็จะเสียไปด้วย แต่เขาย่อมเอาเหล้าองุ่นหมักใหม่ใส่ในถุงหนังใหม่ แล้วทั้งคู่ก็จะอยู่ในสภาพดี” -มัทธิว 9:16-17

ไม่มีใครเอาท่อนผ้าทอใหม่มาปะเสื้อเก่า ถ้าทำอย่างนั้น ท่อนผ้าทอใหม่ที่ปะเข้าไปจะทำให้เสื้อเก่าขาดกว้างออกไปอีกเมื่อมันหัด และไม่มีใครเอา

เหล้าองุ่นหมักใหม่มาใส่ไว้ในถุงหนังเก่า ถ้าทำอย่างนั้นเหล้าองุ่นหมักใหม่ จะทำให้ถุงเก่าขาด ทั้งเหล้าองุ่นและถุงก็จะเสียไปด้วยกัน แต่เหล้าองุ่นหมักใหม่จะต้องใส่ไว้ในถุงหนังใหม่” -มาระโก 2:21-22

ไม่มีใครเอาเหล้าองุ่นหมักใหม่ไปใส่ไว้ในถุงหนังเก่า ถ้าทำอย่างนั้น เหล้าองุ่นหมักใหม่จะทำให้ถุงหนังเก่าขาด และเหล้าองุ่นจะรั่ว ถุงหนังก็จะเสียไปด้วย แต่เหล้าองุ่นหมักใหม่ต้องใส่ในถุงหนังใหม่ ไม่มีใครเมื่อดื่มเหล้าองุ่นหมักเก่าแล้ว จะอยากได้เหล้าองุ่นหมักใหม่ เพราะเขาย่อมจะกล่าวว่า ‘ของเก่ามันดีกว่า’ ” -ลูกา 5:37-39

5. เมืองหรือบ้านที่แตกแยกกัน

แต่เมื่อพวกฟาริสีได้ยินดังนั้นก็พูดกันว่า “คนนี้ขับผีออกได้ก็เพราะใช้อำนาจเบเอลเซบูล ผู้เป็นนายผีนั่น” พระเยซูทรงทราบความคิดของพวกเขา จึงตรัสกับเขาทั้งหลายว่า “ราชอาณาจักรใดๆ ซึ่งแตกแยกกันแล้ว ก็คงพินาศ เมืองใดๆ หรือบ้านใดๆ ซึ่งแตกแยกกันแล้ว จะตั้งอยู่ไม่ได้ และถ้าซาตานขับซาตานออกมันก็จะแตกแยกกันในตัวมันเอง แล้วอาณาจักรของมันจะตั้งอยู่ได้อย่างไร? และถ้าเราขับผีออกโดยเบเอลเซบูล ลูกน้องของท่านทั้งหลายขับมันออกโดยอำนาจของใครเล่า? เพราะเหตุนี้ลูกน้องของท่านเองจะเป็นผู้กล่าวโทษพวกท่าน แต่ถ้าเราขับผีออกโดยพระวิญญูณของพระเจ้า แผ่นดินของพระเจ้าก็มาถึงพวกท่านแล้ว หรือใครจะสามารถเข้าไปในบ้านของคนที่มั่งคั่งมาก และปล้นเอาทรัพย์ของเขาได้? เว้นแต่จะจับคนที่มั่งคั่งมากนั้นมัดไว้เสียก่อน แล้วจึงจะปล้นทรัพย์ในบ้านนั้นได้ ใครไม่อยู่ฝ่ายเราก็คือต่อต้านเรา และใครไม่รวบรวมไว้กับเรา

ก็ทำให้กระจัดกระจาย -มัทธิว 12:24-30

พระองค์จึงเรียกคนเหล่านั้นมา ตรัสกับพวกเขาเป็นเรื่องเปรียบเทียบว่า “ซาตานจะขับซาตานออกได้อย่างไร? ถ้าอาณาจักรใดแตกแยกกัน อาณาจักรนั้นจะตั้งอยู่ไม่ได้ ถ้าครอบครัวใดแตกแยกกัน ครอบครัวนั้นจะตั้งอยู่ไม่ได้ และถ้าซาตานต่อสู้ตัวมันเอง และแตกแยกกัน มันจะตั้งอยู่ไม่ได้ แต่จะพบจุดจบ ไม่มีใครสามารถเข้าไปในบ้านของคนที่มีกำลังมากและ ปล้นทรัพย์ได้ เว้นแต่จะจับคนที่มีกำลังมากนั้นมัดไว้เสียก่อน ถึงจะปล้นทรัพย์ในบ้านนั้นได้ -มาระโก 3:23-27

เมื่อคนที่มีกำลังถืออาวุธเผ่าศึกของตนอยู่ สิ่งของของเขาก็ปลอดภัย แต่เมื่อคนที่มีกำลังมากกว่ามาต่อสู้เอาชนะเขา คนนั้นก็ชิงเอาอาวุธ ยุทธภัณฑ์ที่เขาวางใจนั้นไปเสีย แล้วเอาสิ่งของที่ริบมาได้นั้นมา แบ่งปันปันส่วน -ลูกา 11:21-22

6. อุปมาเรื่องผู้หว่านพืช

ในวันนั้นพระเยซูเสด็จจากบ้านไปประทับที่ชายทะเลสาบ มีมหาชนมาหาพระองค์ พระองค์จึงเสด็จลงไปประทับในเรือ และฝูงชนทั้งหมดก็ยืนอยู่บนฝั่ง แล้วพระองค์ก็ตรัสกับเขาทั้งหลายเป็นอุปมาหลายเรื่อง เป็นต้นว่า “นี่แน่ะ มีผู้หว่านคนหนึ่งออกไปหว่านพืช และเมื่อเขาหว่าน เมล็ดพืชก็ตกตามหนทางบ้าง แล้วนกก็มากินเสีย บ้างก็ตกในที่ซึ่งมีพินหิน มีเนื้อดินน้อย จึงงอกขึ้นอย่างรวดเร็วเพราะดินไม่ลึก แต่เมื่อดวงอาทิตย์ขึ้นมันก็ถูกแผดเผา จึงเหี่ยวไปเพราะรากไม่มี บ้างก็ตกกลางต้นหนาม ต้นหนามก็

งอกขึ้นปกคลุมเสีย บ้างก็ตกที่ตินดี แล้วเกิดผลร้อยเท่าบ้าง หกสิบเท่าบ้าง สามสิบเท่าบ้าง ใครมีหูจงฟังเถิด” ส่วนสาวกทั้งหลายจึงมาทูลพระองค์ว่า “ทำไมพระองค์ตรัสกับพวกเขาเป็นอุปมา?” พระองค์ตรัสตอบเขาว่า “ข้อความลึกลับแห่งแผ่นดินสวรรค์ โปรดให้พวกท่านรู้ได้ แต่คนเหล่านั้นไม่โปรดให้รู้ เพราะว่าใครมีอยู่แล้ว จะเพิ่มเติมให้คนนั้นมีเหลือเฟือ แต่คนที่ไม่มียังนั้น แม้ที่เขาได้อยู่ก็จะเอาไปจากเขา เพราะเหตุนี้ เราจึงกล่าวกับเขาทั้งหลายเป็นอุปมา เพราะว่าถึงเขาเห็นก็เหมือนไม่เห็น ถึงได้ยินก็เหมือนไม่ได้ยินและไม่เข้าใจ สภาพของพวกเขาก็เป็นไปตามคำพยากรณ์ของอิสยาห์ที่ว่า ‘พวกเจ้าจะได้ยินกับหูก็จริง แต่จะไม่เข้าใจ จะดูก็จริง แต่จะไม่เห็น เพราะว่าชนชาตินี้กลายเป็นคนมีใจเฉื่อยชา หูก็ตึง และตาของพวกเขาก็ปิด เกรงว่าเขาจะเห็นด้วยตา จะได้ยินด้วยหู และจะได้เข้าใจด้วยจิตใจ แล้วจะหันกลับมา และเราจะรักษาพวกเขาให้หาย’

“แต่นัยน์ตาของท่านทั้งหลายก็เป็นสุขเพราะได้เห็น และหูของท่านก็เป็นสุขเพราะได้ยิน เราบอกความจริงแก่พวกท่านว่า ผู้เผยพระวจนะและผู้ชอบธรรมจำนวนมาก ปรารถนาจะเห็นสิ่งที่ท่านเห็นอยู่นี้ แต่ก็ไม่เคยได้เห็น และอยากจะได้ยินสิ่งที่พวกท่านได้ยิน แต่ก็ไม่เคยได้ยิน

“เพราะฉะนั้นท่านทั้งหลายจงฟังอุปมาเรื่องผู้หว่านพืชนั้น เมื่อใครได้ยินคำบอกเล่าเรื่องแผ่นดินของพระเจ้าแต่ไม่เข้าใจ มารร้ายก็มาฉวยเอาสิ่งที่หว่านในใจเขานั้นไปเสีย นั่นแหละได้แก่เมล็ดพืชซึ่งหว่านตกริมหนทาง และเมล็ดพืชซึ่งหว่านตกในที่ดินซึ่งมีพื้นหินนั้น ได้แก่บุคคลที่ได้ยินพระวจนะ แล้วก็รับทันทีด้วยความยินดี แต่ไม่มีรากลึกในตัวจึงทนอยู่ชั่วคราว และเมื่อเกิดการยากลำบาก หรือการข่มเหงต่างๆ เพราะพระวจนะนั้น

เขาก็เลิกเสียในทันทีทันใด และเมล็ดซึ่งหว่านกลางหนามนั้น ได้แก่บุคคล
ที่ได้ฟังพระวจนะ แต่ความกังวลของโลก และการล่อลวงของทรัพย์สมบัติ
รัดพระวจนะนั้นเสีย จึงไม่เกิดผล ส่วนเมล็ดซึ่งหว่านตกในดินดีนั้น ได้แก่
บุคคลที่ได้ยินพระวจนะนั้นและเข้าใจ คนนั้นก็เกิดผลร้อยเท่าบ้าง หกสิบ
เท่าบ้าง สามสิบเท่าบ้าง” -มัทธิว 13:1-23

แล้วพระองค์ทรงสั่งสอนที่ฝั่งทะเลอีก ผู้ชนจำนวนมากพากันมาเฝ้า
พระองค์ เพราะฉะนั้นพระองค์จึงเสด็จลงไปประทับในเรือที่ทะเล และ
ประชาชนอยู่บนฝั่ง พระองค์จึงตรัสสั่งสอนพวกเขาหลายประการเป็น
อุปมา และในการสอนนั้นพระองค์ตรัสว่า “จงฟังเถิด มีคนหนึ่งออกไป
หว่านพืช และเมื่อเขาหว่าน เมล็ดพืชก็ตกตามหนทางบ้าง แล้วนกก็มากิน
เสีย บ้างก็ตกที่ซึ่งมีพื้นหินมีเนื้อดินแต่น้อย จึงงอกขึ้นโดยเร็ว เพราะดินไม่
ลึก แต่เมื่อแดดจัด แดดก็แผดเผา เพราะรากไม่มี จึงเหี่ยวไป บ้างก็ตก
กลางต้นหนาม ต้นหนามก็งอกขึ้นปกคลุมเสีย จึงไม่เกิดผล บ้างก็ตกที่ดินดี
แล้วงอกงามจำเริญขึ้น เกิดผลสามสิบเท่าบ้าง หกสิบเท่าบ้าง ร้อยเท่าบ้าง”
แล้วพระองค์ตรัสว่า “ใครมีหู จงฟังเถิด” เมื่อฝูงคนไปแล้ว คนที่อยู่รอบ
พระองค์พร้อมกับสาวกสิบสองคน ได้ทูลถามพระองค์ถึงอุปมานั้น
พระองค์จึงตรัสกับพวกเขาว่า “ข้อความลับลึกลับแห่งแผ่นดินของพระเจ้า
โปรดให้ท่านทั้งหลายรู้ได้ แต่ข้อความทุกอย่างจะแจ้งเป็นอุปมาแก่
บุคคลภายนอก เพื่อว่า แม้พวกเขาดูแล้วดูเล่า แต่จะมองไม่เห็น แม้ฟัง
แล้วฟังเล่า แต่จะไม่เข้าใจ มิฉะนั้นแล้วพวกเขาจะหันกลับมาหาพระเจ้า
และได้รับการอภัย” พระองค์ตรัสกับพวกเขาว่า “พวกท่านยังไม่เข้าใจ
อุปมาเรื่องนี้หรือ? ถ้าอย่างนั้นพวกท่านจะเข้าใจเรื่องอุปมาทั้งหมดได้

อย่างไร? ผู้ที่หว่านนั้นก็หว่านพระวจนะ ส่วนที่ตกริมหนทางนั้นได้แก่พระวจนะที่หว่านลงไป แล้วทันทีที่พวกเขาได้ยิน ซาตานก็มาชิงเอาพระวจนะที่หว่านในตัวเขาไปเสีย ส่วนที่ตกลงไปในพื้นหินนั้น ได้แก่คนที่ได้ยินพระวจนะ แล้วก็รับทันทีด้วยความยินดี แต่ไม่ได้หยั่งรากลงในตัวจึงทนอยู่เพียงชั่วคราว เมื่อเกิดการยากลำบากหรือการข่มเหงเพราะพระวจนะนั้น พวกเขาก็เลิกเสียทันที ส่วนพืชที่หว่านลงกลางหนามนั้นได้แก่คนที่ได้ยินพระวจนะ แล้วความกังวลของโลก และความลุ่มหลงในทรัพย์สมบัติ และความโลภในสิ่งต่างๆ ประดังเข้ามา และรัดพระวจนะนั้น จึงไม่เกิดผล ส่วนพืชที่หว่านตกในดินดีนั้น ได้แก่บุคคลที่ได้ยินพระวจนะนั้น และรับไว้ จึงเกิดผลสามสิบเท่าบ้าง หกสิบเท่าบ้าง ร้อยเท่าบ้าง” -มาระโก 4:1-20

“มีคนหนึ่งออกไปหว่านเมล็ดพืช เมื่อเขาหว่าน เมล็ดก็ตกตามหนทาง จึงถูกเหยียบย่ำ และนกในอากาศก็มากินเสีย บ้างตกที่หิน เมื่อออกขึ้นแล้วก็เหี่ยวแห้งไปเพราะที่ไม่ชื้น บ้างตกที่กลางต้นหนาม ต้นหนามก็งอกขึ้นมาปกคลุม บ้างตกที่ดินดี จึงงอกขึ้นเกิดผลร้อยเท่า” เมื่อพระองค์ตรัสอย่างนั้นแล้ว จึงทรงร้องบอกว่า “ใครมีหู จงฟังเถิด” -ลูกา 8:5-8

7. อุปมาเรื่องข้าวละมานท่ามกลางต้นข้าวสาลี

พระองค์ตรัสอุปมาอีกเรื่องหนึ่งให้เขาทั้งหลายฟังว่า “แผ่นดินสวรรค์เปรียบเหมือนคนหนึ่งได้หว่านเมล็ดพืชดีในนาของตน แต่เมื่อคนทั้งหลายนอนหลับอยู่ ศัตรูของคนนั้นมาหว่านข้าวละมานปนกับข้าวดีนั้นไว้แล้วก็หลบไป เมื่อต้นข้าวนั้นงอกขึ้นออกรวงแล้ว ข้าวละมานก็ขึ้นมาปรากฏด้วยบรรดาทาสของเจ้าบ้านจึงมาแจ้งแก่นายว่า ‘นายเจ้าข้า ท่านได้หว่านพืช

ดีไว้ในนาของท่านไม่ใช่หรือ? แต่มีข้าวละมานมาจากไหน?’ นายก็ตอบว่า ‘นี่เป็นการกระทำของศัตรู’ ทาสเหล่านั้นจึงถามว่า ‘ท่านปรารถนาจะให้เราไปถอนและเก็บข้าวละมานไหม?’ แต่นายตอบว่า ‘อย่าเลย เกรงว่าเมื่อกำลังถอนข้าวละมานจะถอนข้าวดีด้วย ให้ทั้งสองเติบโตไปด้วยกัน จนถึงฤดูเกี่ยว และในเวลาเกี่ยวนั้นเราจะส่งบรรดาผู้เกี่ยวว่า “จงเก็บข้าวละมานก่อน มันเป็นฟ่อนเผาไฟเสีย แต่ข้าวดีนั้นจงรวบรวมไว้ในยุ้งฉางของเรา” ’ ” -มัทธิว 13:24-30

8. อุปมาเรื่องเมล็ดพืช

พระองค์ยังตรัสอุปมาอีกเรื่องหนึ่งให้เขาทั้งหลายฟังว่า “แผ่นดินสวรรค์เปรียบเหมือนเมล็ดมัสตาร์ด เมล็ดหนึ่ง ซึ่งคนหนึ่งเอาไปเพาะลงในไร่ของตน เมล็ดนั้นเล็กกว่าเมล็ดทั้งปวง แต่เมื่องอกขึ้นแล้วก็ใหญ่กว่าผักอื่น และเติบโตเป็นต้นไม้จนนกในอากาศมาทำรังอาศัยอยู่ตามกิ่งก้านของต้นนั้นได้” มัทธิว 13:31-32

พระองค์ตรัสอีกว่า “แผ่นดินของพระเจ้า จะเปรียบเหมือนสิ่งใด? หรือจะแสดงด้วยอุปมาอย่างไร? ก็เปรียบเหมือนเมล็ดมัสตาร์ด เมล็ดหนึ่ง ตอนที่เพาะลงในดิน ก็เล็กกว่าเมล็ดทั้งปวงทั่วทั้งแผ่นดิน แต่เมื่อเพาะแล้วจึงงอกขึ้นจำเริญโตใหญ่กว่าผักทั้งปวง และแตกกิ่งก้านใหญ่พอให้นกในอากาศมาทำรังอาศัยอยู่ในร่มนั้นได้” พระองค์กล่าวพระวจนะกับพวกเขาเป็นอุปมาหลายอย่าง เท่าที่พวกเขาจะสามารถฟังเข้าใจได้ นอกจากอุปมาแล้ว พระองค์ไม่ได้ตรัสอะไรกับพวกเขาอีก แต่เมื่ออยู่ตามลำพังพระองค์ทรงอธิบายทุกสิ่งทุกอย่างแก่พวกเขา -มาระโก 4:30-34

พระองค์ตรัสว่า “แผ่นดินของพระเจ้าเหมือนสิ่งใด? และเราจะเปรียบเทียบแผ่นดินนั้นกับอะไรดี? ก็เป็นเหมือนเมล็ดมัสตาร์ด เล็กๆ ที่คนหนึ่งเอาไปปลูกในสวน มันงอกขึ้นเป็นต้นใหญ่ และนกในอากาศมาทำรังอาศัยอยู่ตามกิ่งก้านของต้นนั้น” -ลูคา 13:18-19

9. อุปมาเรื่องเชื้อขนม

พระองค์ยังตรัสอุปมาให้พวกเขาฟังอีกเรื่องหนึ่งว่า “แผ่นดินสวรรค์เป็นเหมือนเชื้อ ซึ่งผู้หญิงคนหนึ่งเอามาเจือลงในแป้งสามถังจนแป้งนั้นฟูขึ้นทั้งหมด” ข้อความทั้งหมดนี้ พระองค์ตรัสกับฝูงชนเป็นอุปมา และนอกจากอุปมา พระองค์ไม่ได้ตรัสกับพวกเขาเลย -มัทธิว 13:33-34

พระองค์ตรัสอีกว่า “เราจะเปรียบเทียบแผ่นดินของพระเจ้ายกกับอะไร? ก็เป็นเหมือนเชื้อ ซึ่งผู้หญิงคนหนึ่งเอามาเจือลงในแป้งสามถังจนแป้งนั้นฟูขึ้นทั้งหมด” -ลูคา 13:20-21

10. อุปมาขุมทรัพย์ที่ซ่อนไว้

“แผ่นดินสวรรค์เปรียบเหมือนขุมทรัพย์ที่ซ่อนไว้ในทุ่งนา เมื่อมีผู้พบแล้ว ก็กลับซ่อนเสียอีก และเพราะความยินดีจึงไปขายทุกสิ่งที่เขาถืออยู่แล้วไปซื้อนั่น -มัทธิว 13:44

11. อุปมาไข่มุกอย่างดี

“อีกประการหนึ่ง แผ่นดินสวรรค์เปรียบเหมือนพ่อค้าที่ไปหาไข่มุกอย่างดี

และเมื่อพบไข่มุกเม็ดหนึ่งมีค่ามาก ก็ไปขายทุกสิ่งซึ่งเขามีอยู่ไปซื้อไข่มุก
นั้น -มัทธิว 13:45-46

12. อุปมาอวน

“อีกประการหนึ่ง แผ่นดินสวรรค์เปรียบเหมือนอวนที่ลากอยู่ในทะเล ติด
ปลาทุกชนิด เมื่อเต็มแล้วเขาก็ลากขึ้นฝั่ง นั่งเลือกเอาแต่ที่ดีใส่ตะกร้า
แต่ที่ไม่ดีนั้นก็ทิ้งเสีย ในเวลาสิ้นยุคก็จะเป็นอย่างนั้น ทูตสวรรค์ทั้งหลาย
จะออกมาแยกพวกคนชั่วออกจากคนชอบธรรม แล้วจะทิ้งลงในเตาไฟที่
ลุกโพลง ที่นั่นจะมีการร้องไห้ขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน” “ข้อความเหล่านี้ท่าน
ทั้งหลายเข้าใจแล้วหรือ?” พวกเขาทูลตอบพระองค์ว่า “เข้าใจพระเจ้าข้า”
มัทธิว 13:47-51

13. ทรัพย์เก่าและทรัพย์ใหม่

พระองค์ตรัสกับพวกเขาว่า “เพราะเหตุนี้พวกธรรมาจารย์ทุกคน ที่ได้
เรียนรู้ถึงแผ่นดินสวรรค์แล้ว ก็เป็นเหมือนเจ้าของบ้านที่เอาถังของใหม่
และของเก่าออกจากคลังของตน” -มัทธิว 13:52

14. สิ่งที่เป็นมลทิน

แล้วพระองค์ทรงเรียกฝูงชนและตรัสกับเขาทั้งหลายว่า “จงฟังและเข้าใจ
เถิด ไม่ใช่สิ่งซึ่งเข้าไปในปากจะทำให้มนุษย์เป็นมลทิน แต่สิ่งซึ่งออกมา
จากปากนั้นแหละทำให้มนุษย์เป็นมลทิน” ขณะนั้นบรรดาสาวกมาทูลพ

พระองค์ว่า “พระองค์ทรงทราบหรือไม่ว่า เมื่อพวกฟาริสีได้ยินคำตรัสนั้น เขาทั้งหลายไม่พอใจมาก?” พระองค์จึงตรัสตอบว่า “ต้นไม้ทุกต้น ซึ่งพระบิดาของเราผู้สถิตในสวรรค์ ไม่ได้ทรงปลูกไว้จะต้องถูกถอนออกเสียข้างเถิด เขาทั้งหลายเป็นผู้นำที่ตาบอด [ของคนตาบอด] ถ้าคนตาบอดนำทางคนตาบอด ทั้งสองคนจะตกลงไปในบ่อ” เปโตรทูลพระองค์ว่า “ขอพระองค์โปรดอธิบายอุปมานั้นให้พวกข้าพระองค์ทราบ” พระเยซูตรัสตอบว่า “ท่านทั้งหลายยังไม่เข้าใจด้วยหรือ? ท่านทั้งหลายไม่เห็นหรือ? ว่าสิ่งใดๆ ซึ่งเข้าไปในปากก็ลงไปในห้อง แล้วก็ถ่ายออกลงส้วมไป แต่สิ่งที่ออกจากปากก็ออกมาจากใจ สิ่งนั้นแหละทำให้มนุษย์เป็นมลทิน ความคิดชั่วร้าย การฆ่าคน การเป็นขู้ การล่วงประเวณี การลักขโมย การเป็นพยานเท็จ การใส่ร้าย ก็ล้วนออกมาจากใจ สิ่งเหล่านี้แหละที่ทำให้มนุษย์เป็นมลทิน แต่การรับประทานอาหารโดยไม่ล้างมือก่อน ไม่ทำให้มนุษย์เป็นมลทิน” -มัทธิว 15:10-20

แล้วพระองค์ทรงเรียกฝูงชนมาอีก ตรัสกับพวกเขาว่า “พวกท่านทุกคนจงฟังเราและเข้าใจเถิด ไม่มีสิ่งใดภายนอกที่เข้าไปภายในมนุษย์แล้วจะทำให้มนุษย์เป็นมลทินได้ แต่สิ่งที่ออกมาจากภายในมนุษย์นั้นแหละที่ทำให้มนุษย์เป็นมลทิน” เมื่อพระองค์เสด็จพ้นจากฝูงชนเข้าไปในบ้านแล้ว พวกสาวกก็ทูลถามพระองค์ถึงคำเปรียบเทียบนั้น พระองค์จึงตรัสกับพวกเขาว่า “แม้แต่พวกท่านก็ยังไม่เข้าใจหรือ? พวกท่านไม่เห็นหรือว่าไม่มีสิ่งใดจากภายนอกที่เข้าไปภายในมนุษย์แล้วจะทำให้มนุษย์เป็นมลทิน เพราะว่าสิ่งนั้นไม่ได้เข้าไปในใจ แต่ลงไปในห้องแล้วก็ถ่ายออกลงส้วมไป” (เป็นการประกาศว่าอาหารทุกอย่างสะอาด) พระองค์ตรัสว่า “สิ่งที่

ออกมาจากภายในมนุษย์นั้นแหละที่ทำให้มนุษย์เป็นมลทิน เพราะว่าจากภายในมนุษย์หรือจากใจของมนุษย์นั้นแหละที่ความคิดชั่วร้ายเกิดขึ้นมา คือการล่วงประเวณี การลักขโมย การฆ่าคน การเป็นขู้ การโลภ การอธรรม การล่อลวง ราคะตัณหา การอิจฉา การใส่ร้าย ความเย่อหยิ่ง ความเขลา สารพัดความชั่วเหล่านี้มาจากภายในและทำให้มนุษย์เป็นมลทิน”

มาระโก 7:14-23

15. อุปมาเรื่องแกะหาย

“จงระวังให้ดี อย่าดูหมิ่นผู้เล็กน้อยเหล่านี้สักคนหนึ่ง เพราะเราบอกท่านทั้งหลายว่า หุตสวรรค์ของพวกเขาคอยเฝ้าอยู่เฉพาะพระพักตร์พระบิดาของเราผู้สถิตในสวรรค์เสมอ พวกท่านคิดอย่างไร? ถ้าชายคนหนึ่งมีแกะอยู่ร้อยตัว และตัวหนึ่งหลงไปจากฝูง คนนั้นจะไม่ละแกะเก้าสิบเก้าตัวไว้บนภูเขา แล้วไปเที่ยวหาตัวที่หลงไปนั้นหรือ? เราบอกความจริงกับท่านทั้งหลายว่า ถ้าคนนั้นพบมัน เขาจะมีความเปรมปรีดีมากยิ่งขึ้นกว่าที่มีแกะเก้าสิบเก้าตัวที่ไม่ได้หลงไปนั้น พระบิดาของพวกท่านผู้สถิตในสวรรค์ก็ทรงเป็นอย่างนั้นแหละ พระองค์ไม่ทรงปรารถนาให้ผู้เล็กน้อยเหล่านี้สักคนหนึ่งพินาศไปเลย -มัทธิว 18:10-14

“ใครในพวกท่านที่มีแกะร้อยตัวและตัวหนึ่งหลงหายไป จะไม่ทิ้งเก้าสิบเก้าตัวนั้นไว้ที่กลางทุ่งหญ้าแล้วออกไปตามหาตัวที่หายไปนั้นจนกว่าจะพบหรือ? และเมื่อพบแล้ว เขาจะยกขึ้นใส่ป่าแบกมาด้วยความชื่นชมยินดี เมื่อมาถึงบ้าน เขาก็เชิญมิตรสหายและเพื่อนบ้านให้มาพร้อมกัน แล้วพูดกับพวกเขาว่า ‘มาร่วมยินดีกับข้า เพราะข้าพบแกะของข้าที่หายไปนั้นแล้ว’

16. ทาสที่ไม่ให้อภัย

“เพราะเหตุนี้ แผ่นดินสวรรค์ก็เปรียบเหมือนเจ้าองค์หนึ่งที่มีพระประสงค์จะคิดบัญชีกับบรรดาทาสของตน เมื่อท่านทรงเริ่มต้นคิดบัญชี คนหนึ่งที่เป็นหนี้หนึ่งหมื่นตะลันต์ ก็ถูกพามาเข้าเฝ้า ท่านจึงมีรับสั่งให้ขายตัวเขาพร้อมกับเมียและลูก รวมทั้งบรรดาสิ่งของที่เขามีอยู่นั้นเพื่อเอามาใช้หนี้ เพราะเขาไม่มีเงินที่จะใช้หนี้ นั้น ทาสคนนั้นจึงกราบลงวิงวอนว่า ‘ขอโปรดผิดไว้ก่อน แล้วข้าพระองค์จะใช้หนี้ทั้งหมด’ เจ้าองค์นั้นทรงสงสาร จึงทรงปล่อยตัวเขาและทรงยกหนี้ แต่เมื่อทาสคนนั้นออกไปก็พบคนหนึ่งที่เป็นเพื่อนทาสด้วยกัน ที่เป็นหนี้เขาอยู่หนึ่งร้อยเดनาริอัน เขาก็จับคนนั้นไปบิบบอกว่า ‘แกต้องใช้หนี้ให้ข้า’ เพื่อนทาสคนนั้นจึงกราบลงอ้อนวอนว่า ‘ขอผิดไว้ก่อนแล้วข้าจะใช้ให้’ แต่เขาไม่ยอม จึงนำทาสลูกหนี้นั้นไปขังคุกไว้จนกว่าจะสามารถใช้หนี้ได้ พวกเพื่อนทาสเมื่อเห็นเหตุการณ์เช่นนั้น ก็เป็นทุกข์อย่างยิ่ง และนำเหตุการณ์ทั้งหมดไปกราบทูลเจ้าองค์นั้น ท่านจึงเรียกทาสนั้นมาตรัสว่า ‘ไอ้ข้าชั่วร้าย เรายกหนี้ให้เอ็งทั้งหมด ก็เพราะเอ็งอ้อนวอนเรา เอ็งควรจะเมตตาเพื่อนทาสด้วยกัน เหมือนเราเมตตาเอ็งไม่ใช่หรือ?’ แล้วเจ้าองค์นั้นก็กริ้ว จึงทรงมอบทาสคนนั้นไว้ให้เจ้าหน้าที่ที่ทรمانจนกว่าจะใช้หนี้หมด พระบิดาของเราผู้สถิตในสวรรค์ ก็จะทรงทำต่อพวกท่านอย่างนั้น ถ้าพวกท่านแต่ละคนไม่ยอมยกโทษให้พี่น้องจากใจของพวกท่าน” -มัทธิว 18:23-35

17. คนทำงานในสวนองุ่น

“เพราะว่าแผ่นดินสวรรค์เป็นเหมือนเจ้าของสวนคนหนึ่ง ที่ออกไปจ้างคนงานเพื่อสวนองุ่นของตนตั้งแต่เวลาเช้าตรู่ เมื่อตกลงกับคนงานวันละเดนาเรียน แล้ว ก็ใช้ให้ไปทำงานในสวนองุ่น พอเวลาประมาณเก้าโมง เจ้าของสวนก็ออกไปอีก เห็นบางคนยืนอยู่ว่างๆ กลางตลาด จึงพูดกับเขาทั้งหลายว่า ‘พวกท่านก็ไปทำงานในสวนองุ่นด้วยเถิด เราจะให้ค่าจ้างแก่ท่านตามสมควร’ แล้วพวกเขาก็พากันไป พอเวลาเที่ยงและเวลาบ่ายสามโมง เจ้าของสวนก็ออกไปอีก และทำเหมือนเดิม ประมาณห้าโมงเย็นก็ออกไปอีกครั้งหนึ่งและพบอีกพวกหนึ่งยืนอยู่ จึงพูดกับเขาทั้งหลายว่า ‘พวกท่านยืนอยู่ว่างๆ ที่นี่ทั้งวันทำไม?’ เขาทั้งหลายตอบว่า ‘เพราะว่าไม่มีใครจ้างเรา’ เจ้าของสวนบอกว่า ‘ท่านก็จงไปทำงานในสวนองุ่นด้วยเถิด’ เมื่อถึงเวลาพลบค่ำ เจ้าของสวนสั่งผู้จัดการว่า ‘ไปเรียกพวกคนงานมาแล้วให้ค่าจ้างแก่พวกเขา เริ่มจากพวกสุดท้ายจนถึงพวกแรก’ พวกที่มาทำงานเวลาประมาณห้าโมงเย็นนั้นได้ค่าจ้างคนละหนึ่งเดนาเรียน พวกแรกจึงคิดว่าเขาจะได้มากกว่านั้น แต่ก็ได้คนละหนึ่งเดนาเรียนเหมือนกัน เมื่อพวกเขาได้เงินแล้วก็บ่นต่อว่าเจ้าของสวนว่า ‘พวกสุดท้ายทำงานแค่ชั่วโมงเดียว แต่ท่านกลับให้ค่าจ้างพวกเขาเท่ากับเราที่ทำงานตรากตรำกลางแดดตลอดวัน’ เจ้าของสวนก็ตอบคนหนึ่งในพวกนั้นว่า ‘เพื่อนเอ๋ย เราไม่ได้โกงท่านเลย ท่านตกลงกับเราวันละหนึ่งเดนาเรียนไม่ใช่หรือ? รับค่าจ้างของท่านไปเถิด เราต้องการจะให้กับคนสุดท้ายนี้เท่ากับท่าน เราจะใช้เงินทองของเราตามใจตัวเองไม่ได้หรือ? ทำไมท่านอิจฉาเมื่อเห็นเราใจดี?’ อย่างนั้นแหละ คนที่เป็นคนสุดท้ายจะกลับเป็นคนแรก และคนที่เป็นคน

แรกจะกลับเป็นคนสุดท้าย” -มัทธิว 20:1-16

18. อุปมาเรื่องบุตรชายสองคน

“ท่านทั้งหลายคิดอย่างไร? ชายคนหนึ่งมีบุตรชายสองคน บิดาไปหาบุตรคนแรกบอกว่า ‘ลูกเอ๋ย วันนี้จงไปทำงานในสวนองุ่นเถิด’ บุตรคนนั้นตอบว่า ‘ไม่ไป’ แต่ภายหลังกลับใจแล้วก็ไป บิดาไปหาบุตรคนที่สองพูดอย่างเดียวกัน บุตรคนนั้นกล่าวว่า ‘ไป’ แต่ไม่ได้ไป คนไหนในบุตรสองคนนี้ที่ทำตามใจของบิดา?” พวกเขาทูลตอบว่า “บุตรคนแรก” พระเยซูตรัสตอบว่า “เราบอกความจริงกับท่านทั้งหลายว่า บรรดาคนเก็บภาษีและหญิงโสเภณีจะได้เข้าในแผ่นดินของพระเจ้าก่อนพวกท่าน เพราะยอห์นมาหาพวกท่านและแสดงวิถีทางของความชอบธรรม และท่านไม่ได้เชื่อ แต่พวกคนเก็บภาษีและพวกหญิงโสเภณีเชื่อ และแม้เมื่อท่านทั้งหลายเห็นแล้วก็ยังไม่กลับใจและเชื่อยอห์น -มัทธิว 21:28-32

19. อุปมาเรื่องสวนองุ่นและคนเช่า

“จงฟังอุปมาอีกเรื่องหนึ่ง มีเจ้าของที่ดินคนหนึ่งทำสวนองุ่นไว้ เขาทำรั้วล้อมรอบ ขุดบ่ออย่างองุ่นในสวนนั้น และสร้างหอเฝ้า ให้พวกชาวสวนเช่า แล้วก็ไปต่างประเทศ เมื่อถึงฤดูเก็บพืชผล จึงใช้บรรดาทาสไปหาพวกคนเช่าสวน เพื่อจะรับพืชผลของเขา แต่คนเช่าสวนเหล่านั้นจับคนของเขาไปฆาตกรรมคนหนึ่ง ฆ่าเสียคนหนึ่ง เอาหินขว้างจนตายคนหนึ่ง เขาก็ใช้พวกทาสอื่นๆ ซึ่งมากกว่าครั้งก่อนไปอีก แต่พวกคนเช่าสวนก็ทำกับพวกเขาเช่นเดิม ภายหลังเขาก็ใช้บุตรของเขาไปหา กล่าวว่า ‘พวกเขาจะเคารพ

ลูกของเรา’ แต่เมื่อพวกคนเช่าสวนเห็นบุตรเจ้าของสวนมาก็พูดกันว่า ‘คนนี่แหละเป็นทายาท ฆ่าเขาเสีย แล้วเราก็จะได้มรดกของเขา’ พวกเขา จึงพากันจับบุตรนั้นผลักออกไปนอกสวนแล้วฆ่า เพราะฉะนั้นเมื่อเจ้าของ สวนมา ท่านจะทำอย่างไรกับพวกคนเช่าสวนนั้น?” พวกเขาทูลตอบว่า “ท่านจะฆ่าคนร้ายเหล่านั้นให้ตายอย่างทุกซ์ทรมาน และจะให้สวนนั้นแก่ คนเช่าอื่นที่จะแบ่งพืชผลให้ตามฤดูกาล” พระเยซูตรัสว่า “ท่านทั้งหลาย ยังไม่ได้อ่านในพระคัมภีร์หรือ ที่ว่า ‘ศิลาที่บรรดาช่างก่อสร้างทิ้งแล้ว กลับกลายเป็นศิลามุมเอก สิ่งนี้เป็นมาจากองค์พระผู้เป็นเจ้า เป็นสิ่ง อัจฉริยะประจักษ์แก่ตาของเรา’ เพราะเหตุนี้เราบอกพวกท่านว่า แผ่นดินของพระเจ้าจะต้องเอาไปจากท่าน ยกให้กับชนชาติหนึ่งที่จะทำให้เกิดผลสมกับแผ่นดินนั้น [ใครล้มทับศิลานี้ คนนั้นจะต้องแตกหักไป และศิลานั้นจะตกทับใคร คนนั้นจะแหลกละเอียดไป]” เมื่อพวกหัวหน้า บุโรหิตกับพวกฟาริสีได้ยินอุปมาเหล่านั้น ก็หยิ่งรู้ว่าพระองค์ตรัสถึงถึง พวกเขา -มัทธิว 21:33-45

พระองค์จึงตรัสกับพวกเขาเป็นอุปมาว่า “มีชายคนหนึ่งทำสวนองุ่น แล้ว ก็ล้อมรั้วไว้รอบ เขาสกัดบ่อเก็บน้ำองุ่น และสร้างหอเฝ้า ให้พวกชาวสวน เช่า แล้วก็ไปต่างประเทศ เมื่อถึงฤดูผลองุ่น เขาจึงใช้ทาสคนหนึ่งไปหาคน เช่าสวนเหล่านั้นเพื่อจะขอรับส่วนแบ่งผลองุ่นจากสวนของเขา แต่คน เหล่านั้นจับทาสคนนั้นมาฆีเยนต์แล้วไล่ให้กลับไปมือเปล่า เจ้าของสวนจึง ใช้ทาสอีกคนหนึ่งไปหาพวกคนเช่าสวนอีก คนเช่าสวนเหล่านั้นก็ทำจน ทาสคนนั้นศีรษะแตกและทำให้เขาอับอาย ต่อมาเจ้าของใช้ทาสอีกคน หนึ่งไป แต่พวกเขาก็ฆ่าทาสคนนั้น และเป็นเช่นนี้กับทาสอีกหลายคน

พวกเขาเขียนตีบางคน ฆ่าบางคน เจ้าของสวนนั้นยังมีอีกคนหนึ่งเหลืออยู่ เป็นบุตรชายที่รักมาก เขาใช้บุตรชายคนนั้นไปเป็นครั้งสุดท้าย พูดว่า ‘พวกเขาคงจะเคารพบุตรชายของเรา’ แต่พวกคนเช่าสวนพูดกันว่า ‘คนนี่แหละเป็นทายาท ฆ่าเสียเลย มรดกจะได้ตกเป็นของพวกเรา’ พวกเขา จึงจับบุตรชายไปฆ่า และเอาศพทิ้งไว้นอกสวน เจ้าของสวนนั้นจะทำอย่างไร? ท่านก็จะมาทำลายคนเช่าสวนเหล่านั้น แล้วเอาสวนองุ่นให้คนอื่นเช่า ท่านทั้งหลายไม่ได้อ่านพระคัมภีร์ตอนนี้หรือที่ว่า ‘ศิลาที่พวกช่างก่อสร้างทิ้งแล้ว กลับกลายเป็นศิลาหมุมเอก สิ่งนี้เป็นมาจากองค์พระผู้เป็นเจ้า เป็นสิ่งอัศจรรย์ประจักษ์แก่ตาของเรา’ ” พวกเขาอยากจะจับพระองค์แต่กลัวฝูงชน เพราะพวกเขาเห็นว่าพระองค์ตรัสอุปมานี้กระทบพวกเขา แล้วพวกเขาก็จากพระองค์ไป -มาระโก 12:1-12

พระองค์ตรัสอุปมาให้ประชาชนฟังต่อไปว่า “มีชายคนหนึ่งทำสวนองุ่น และให้ชาวสวนบางคนเช่า แล้วก็ไปอยู่ต่างประเทศเป็นเวลานาน เมื่อถึงเวลาแล้วจึงใช้ทาสคนหนึ่งไปหาคนเช่าสวนเหล่านั้น เพื่อพวกเขาจะได้แบ่งองุ่นที่เป็นผลผลิตนั้นแก่เจ้าของ แต่ชาวสวนเหล่านั้นกลับเขียนตีเขา และไล่เขากลับไปมือเปล่า เจ้าของสวนจึงใช้ทาสอีกคนหนึ่งไป แต่พวกนั้นเขียนตีและทำการอัปยศต่างๆ ต่อทาสคนนั้นด้วย และไล่ให้กลับไปมือเปล่า เจ้าของสวนจึงใช้คนที่สามไป แต่คนเช่าสวนเหล่านั้นก็ทำให้เขาบาดเจ็บ แล้วขับไล่เขาออกไป เจ้าของสวนองุ่นจึงกล่าวว่า ‘ข้าจะทำอย่างไรดี? ข้าจะส่งลูกรักของข้าไป เขาคงจะเคารพลูกคนนี่’ แต่เมื่อพวกชาวสวนเห็นบุตรนั้นก็ปรึกษากันว่า ‘คนนี่แหละเป็นทายาท ให้เราฆ่ามัน มรดกจะได้ตกเป็นของเรา’ ดังนั้นพวกเขาจึงขับไล่บุตรนั้นออกไปนอก

สวนแล้วฆ่าเสีย เมื่อเป็นแบบนี้เจ้าของสวนจะทำอย่างไรกับพวกเขา?
ท่านก็จะมาทำลายชาวสวนเหล่านี้แล้วเอาสวนองุ่นนั้นให้คนอื่น” คน
ทั้งหลายเมื่อได้ยินจึงพูดว่า “อย่าให้เป็นอย่างนั้นเลย” - ลูคา 20:9-16

20. อุปมาเรื่องงานเลี้ยงในพิธีอภิเษกสมรส

พระเยซูตรัสกับเขาทั้งหลายเป็นอุปมาอีกว่า “แผ่นดินสวรรค์
เปรียบเสมือนกษัตริย์องค์หนึ่ง ทรงจัดงานอภิเษกสมรสให้กับโอรสของ
พระองค์ แล้วทรงใช้พวกบ่าวไปเชิญคนทั้งหลายที่ได้รับเชิญให้มางาน
อภิเษกสมรสนี้ แต่พวกเขาไม่อยากจะมา พระองค์จึงทรงใช้บ่าวอื่นๆ ไปอีก
มีรับสั่งให้บอกผู้รับเชิญเหล่านั้นว่า ‘นี่แน่ะ เราเตรียมงานเลี้ยงไว้แล้ว ทั้ง
วัวและลูกวัวอ้วนของเราก็ฆ่าไว้แล้ว ทุกอย่างก็เตรียมพร้อมแล้ว เชิญมา
ในงานเลี้ยงอภิเษกสมรสนี้เถิด’ แต่เขาทั้งหลายเพิกเฉยและเดินจากไป
บางคนไปไร่นาของตน บางคนก็ไปค้าขาย พวกที่เหลือก็จับบ่าวมาทำการ
อัปยศต่างๆ แล้วฆ่าเสีย กษัตริย์องค์นั้นก็กริ้ว จึงมีรับสั่งให้กองทหารไป
ฆ่าฆาตกรเหล่านั้น และเผาเมืองของพวกเขา แล้วพระองค์มีรับสั่งกับ
พวกบ่าวว่า ‘งานอภิเษกสมรสเตรียมพร้อมแล้ว แต่พวกที่ได้รับเชิญนั้น
ไม่คู่ควร เพราะฉะนั้นจงออกไปตามถนนสำคัญๆ ต่างๆ เชิญทุกคนที่พวก
เจ้าพบมาร่วมงานอภิเษกสมรสนี้’ บ่าวจึงออกไปตามถนนต่างๆ และ
รวบรวมทุกคนที่พบ ไม่ว่าจะเป็นคนดีหรือคนเลวจนห้องโถงงานอภิเษก
สมรสนั้นเต็มไปด้วยแขก “แต่เมื่อกษัตริย์องค์นั้นเสด็จไปทอดพระเนตร
แขกทั้งหลาย ก็ทอดพระเนตรเห็นคนหนึ่งไม่ได้สวมเสื้อสำหรับงาน
อภิเษกสมรส จึงตรัสถามว่า ‘เพื่อนเอ๋ย ทำไมท่านมาที่นี่โดยไม่สวมเสื้อ

สำหรับงานอภิเชกสมรส?’ คนนั้นก็นั่งอั้นอยู่พูดไม่ออก กษัตริย์จึงมีรับสั่งกับพวกคนรับใช้ว่า ‘จงมัดมือมัดเท้าคนนี้อาไปโยนทิ้งบริเวณที่มีดข่างนอก ซึ่งเป็นที่มีการร้องไห้ขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน’ เพราะว่าคนที่ได้รับเชิญก็มีมาก แต่คนที่ได้รับการทรงเลือกก็มีน้อย” -มัทธิว 22:1-14

คนหนึ่งพร้อมนั่งรับประทาน เมื่อได้ยินคำเหล่านั้นจึงทูลพระองค์ว่า “ผู้ที่ได้รับประทานอาหารในแผ่นดินของพระเจ้าก็เป็นสุข” พระองค์ตรัสกับเขาว่า “มีคนหนึ่งจัดงานเลี้ยงใหญ่และเชิญแขกไว้จำนวนมาก เมื่อถึงเวลางานเลี้ยง เขาก็ใช้บ่าวไปบอกพวกที่ได้รับเชิญไว้แล้วว่า ‘เชิญมาเถิด เพราะสิ่งสารพัดเตรียมไว้พร้อมแล้ว’ พวกนั้นต่างพากันขอตัว คนแรกบอกว่า ‘ข้าพเจ้าชื้อนาไว้ และจะต้องไปดูนาฉัน ข้าพเจ้าขอตัวเถอะ’ อีกคนหนึ่งบอกว่า ‘ข้าพเจ้าชื้อวัวไว้ห้าคู่และจะต้องไปลองวัวฉัน ข้าพเจ้าขอตัวเถอะ’ อีกคนหนึ่งก็บอกว่า ‘ข้าพเจ้าเพิ่งแต่งงานใหม่ เพราะเหตุนี้ข้าพเจ้าไปไม่ได้’ บ่าวคนนั้นจึงกลับมารายงานสิ่งเหล่านี้ให้นายฟัง นายก็โกรธ จึงสั่งบ่าวว่า ‘จงออกไปโดยเร็ว ไปตามถนนใหญ่และตรอกเล็กชอยน้อยในเมือง พาคนยากจน คนพิการ คนตาบอด และคนง่อยเข้ามาที่นี่’ แล้วบ่าวก็มาบอกว่า ‘นายเจ้าข้า ข้าพเจ้าทำตามที่ท่านสั่งแล้ว แต่ยังมีที่ว่างอยู่’ นายจึงสั่งบ่าวคนนั้นว่า ‘จงออกไปตามถนนและตามหนทางที่มีรั้วรอบขอบชิด บังคับให้พวกเขาเข้ามา เพื่อให้บ้านของเรามีแขกเต็ม เราบอกท่านทั้งหลายว่า ในพวกคนที่ได้รับเชิญนั้น จะไม่มีสักคนหนึ่งได้ลิ้มรสอาหารของเราเลย’ ” -ลูกา 14:15-24

21. บทเรียนจากต้นมะเดื่อ

“จงเรียนอุปมาเรื่องต้นมะเดื่อ เมื่อใดที่กิ่งของมันเริ่มแตกหน่ออ่อนและ ออกใบ ท่านทั้งหลายก็รู้ว่าฤดูร้อนใกล้จะถึงแล้ว เช่นเดียวกัน เมื่อท่าน ทั้งหลายเห็นสิ่งทั้งหมดนี้แล้วก็ให้รู้ว่า พระองค์เสด็จมาใกล้จะถึงประจวบแล้ว เราบอกความจริงกับท่านว่า คนในยุคนี้จะไม่ล่องลับไปก่อนทุกสิ่งเหล่านี้ จะเกิดขึ้น ฟ้าและดินจะล่องไป แต่บรรดาถ้อยคำของเราจะไม่สูญหายไปเลย -มัทธิว 24:32-35

“จงเรียนบทเรียนจากต้นมะเดื่อ เมื่อมันแตกกิ่งแตกใบ พวกท่านก็รู้ว่าฤดู ร้อนใกล้จะถึงแล้ว เช่นเดียวกัน เมื่อท่านทั้งหลายเห็นเหตุการณ์เหล่านั้น เกิดขึ้น ก็ให้รู้ว่าพระองค์เสด็จมาใกล้จะถึงประจวบแล้ว เราบอกความจริง แก่ท่านทั้งหลายว่า คนในยุคนี้จะไม่ล่องลับไปจนกว่าทุกสิ่งนี้จะเกิดขึ้น ฟ้าและดินจะล่องไป แต่บรรดาถ้อยคำของเราจะไม่สูญหายไปเลย “แต่ ไม่มีใครรู้เรื่องวันหรือเวลานั้น แม้แต่พวกทูตในฟ้าสวรรค์หรือพระบุตร มี แต่พระบิดาเท่านั้น จงเฝ้าระวังและอธิษฐาน เพราะพวกท่านไม่รู้ว่าจะวัน นั้นหรือเวลานั้นจะมาถึงเมื่อไหร่ -มาระโก 13:28-33

พระองค์ตรัสอุปมาแก่พวกเขาว่า “จงดูต้นมะเดื่อและต้นไม้ทั้งหลายเถิด เมื่อผลิบานพวกท่านก็เห็นด้วยตัวเองและรู้ที่อยู่ว่า ฤดูร้อนใกล้จะมาถึงแล้ว เช่นนั้นแหละ เมื่อท่านทั้งหลายเห็นเหตุการณ์เหล่านี้เกิดขึ้น ก็ให้รู้ว่า แผ่นดินของพระเจ้าใกล้จะมาถึงแล้ว เราบอกความจริงกับพวกท่านว่า คน ในยุคนี้จะไม่ล่องลับไปจนกว่าทุกสิ่งจะเกิดขึ้น ฟ้าและดินจะล่องไป แต่ บรรดาถ้อยคำของเราจะไม่สูญหายไปเลย -ลูกา 21:29-33

22. บ่าวที่ซื่อสัตย์หรือบ่าวที่ไม่ซื่อสัตย์

“ใครเป็นบ่าวที่ซื่อสัตย์และฉลาด ที่นายตั้งไว้เหนือบ่าวอื่นๆ เพื่อแจกอาหารตามเวลา เมื่อนายมาพบเขาทำอย่างนั้น บ่าวคนนั้นก็มีความสุข เราบอกความจริงกับท่านทั้งหลายว่า นายจะตั้งเขาไว้ให้ดูแลทรัพย์สินของทั้งหมดของท่าน แต่ถ้าบ่าวชั่วนั้นคิดในใจของเขาว่า ‘นายของข้ามาช้า’ และเริ่มต้นโบายดีเพื่อนบ่าวและกินดื่มอยู่กับพวกขี้เมา นายของบ่าวคนนั้นจะมาในวันที่เขาไม่คิด ในชั่วโมงที่ไม่รู้ และจะลงโทษเขาอย่างหนัก และจะขับไล่ให้ไปอยู่ในที่ของพวกคนหน้าซื่อใจคด ซึ่งที่นั่นจะมีแต่การร้องไห้ ขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน -มัทธิว 24:45-51

เช่นเดียวกับชายคนหนึ่งที่ออกเดินทาง เมื่อเขาจะออกจากบ้าน เขาก็มอบหมายหน้าที่ให้ทาสแต่ละคนทำ และกำชับคนเฝ้าประตูให้คอยเฝ้าระวังอยู่ เพราะฉะนั้นท่านทั้งหลายจงเฝ้าระวังอยู่ เพราะพวกท่านไม่รู้ว่าเจ้าของบ้านจะมาเมื่อไร อาจจะมาในเวลาค่ำ หรือเที่ยงคืน หรือในเวลาไก่ขัน หรือรุ่งเช้า ถ้าไม่เช่นนั้นแล้วหากเจ้าของบ้านกลับมาอย่างฉับพลัน ท่านอาจพบว่าพวกท่านกำลังนอนหลับอยู่ สิ่งที่เราบอกพวกท่านนั้น เราก็บอกคนทั้งหลายด้วยว่าจงเฝ้าระวังอยู่เถิด” -มาระโก 13:34-37

“ท่านทั้งหลายจงคาดเอวไว้ และให้ตะเกียงของท่านจุดอยู่ จงเป็นเหมือนคนที่คอยรับนายของตน เมื่อนายจะกลับมาจากงานสมรส เพื่อที่ว่าเมื่อนายมาเคาะประตูแล้วพวกเขาจะเปิดให้นายได้ทันที บ่าวพวกนั้นซึ่งนายมาพบว่ากำลังคอยเฝ้าอยู่ก็เป็นสุข เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า นายผู้นั้นจะคาดเอวไว้และให้บ่าวพวกนั้นนั่งลง และท่านจะมาปรนนิบัติ

ถ้านายมาเวลาสองยามหรือสามยามและพบว่าบ่าวกำลังคอยเฝ้าอยู่ บ่าวพวกนั้นก็มีความสุข จงเข้าใจอย่างนี้เถอะว่า ถ้าเจ้าของบ้านรู้จักก่อนว่าขโมยจะมาเวลาไหน เขาจะตื่นอยู่และระวังไม่ให้ทะลวงบ้านของเขาได้ พวกท่านจงเตรียมตัวไว้ให้พร้อมด้วย เพราะในเวลาที่ท่านไม่คิดไม่ฝันนั้น บุตรมนุษย์จะเสด็จมา ” เปโตรทูลว่า “องค์พระผู้เป็นเจ้า พระองค์ตรัสอุปมานี้กับพวกข้าพระองค์หรือตรัสกับคนทั่วไป?” องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสว่า “ใครเป็นพ่อบ้านซื่อสัตย์และฉลาด ที่นายตั้งไว้เหนือพวกคนใช้เพื่อแจกอาหารตามเวลา เมื่อนายมาพบเขาทำอย่างนั้น บ่าวคนนั้นก็จะเป็นสุข เราบอกพวกท่านจริงๆ ว่า นายจะตั้งเขาไว้ให้ดูแลทรัพย์สินสิ่งของทั้งหมดของท่าน แต่ถ้าบ่าวคนนั้นคิดในใจว่า ‘นายของข้าคงจะมาช้า’ แล้วเริ่มต้นโบายตีบรรดาบ่าวชายหญิงและกินดื่มเมามาย นายของบ่าวคนนั้นจะมาในวันที่เขาไม่คาดคิด ในเวลาที่เขาไม่รู้ และจะลงโทษเขาอย่างหนัก และจะขับไล่ให้ไปอยู่ในที่ของพวกที่ไม่เชื่อ บ่าวคนที่รู้ใจนายและไม่ได้เตรียมตัวไว้ไม่ได้ทำตามใจนาย จะต้องถูกเขียนอย่างหนัก แต่คนที่ไม่รู้ แล้วทำสิ่งที่สมควรจะถูกเขียน ก็จะถูกเขียนเพียงเล็กน้อย คนที่ได้รับมาก จะต้องเรียกเอาจากคนนั้นมาก และคนที่ได้รับฝากไว้มาก ก็จะต้องทวงเอาจากคนนั้นมาก -ลูคา 12:35-48

23. อุปมาเรื่องหญิงพรหมจารีสิบคน

“เวลานั้น แผ่นดินสวรรค์จะเปรียบเหมือนหญิงพรหมจารีสิบคนถือตะเกียงของตน ออกไปรับเจ้าบ่าว เป็นคนโง่ห้าคน และเป็นคนมีปัญญาห้าคน คนโง่เหล่านั้นเอาตะเกียงของตนไปแต่ไม่ได้เอาน้ำมันไปด้วย คนที่

มีปัญญาอันเอน้ำมันใส่ขวดไปกับตะเกียงของตนด้วย เมื่อเจ้าบ่าวมาซาก็พากันวิ่งเหงาและกลับไป เมื่อถึงเวลาเที่ยงคืนก็มีเสียงร้องว่า ‘เจ้าบ่าวมาแล้ว จงออกมารับท่านเถิด’ หญิงพรหมจารีทั้งหมดนั้นก็ลุกขึ้นตักแต่งตะเกียงของตน บรรดาคนโง่ก็พูดกับพวกที่มีปัญญาว่า ‘ขอแบ่งน้ำมันของพวกท่านบ้าง เพราะตะเกียงของเราจะดับอยู่แล้ว’ พวกที่มีปัญญาจึงตอบว่า ‘น่ากลัวน้ำมันจะไม่พอสำหรับเราและพวกท่าน จงไปหาคนขาย แล้วซื้อสำหรับตัวเองจะดีกว่า’ ระหว่างที่เขาทั้งหลายออกไปซื้อเจ้าบ่าวก็นำมาถึง พวกที่เตรียมพร้อมอยู่แล้วก็ไปกับท่านในงานสมรส แล้วประตูก็ปิด ภายหลังหญิงพรหมจารีอีกห้าคนก็มาร้องว่า ‘ท่านเจ้าคะ ขอเปิดให้เราด้วย’ แต่ท่านตอบว่า ‘เราบอกความจริงกับท่านทั้งหลายว่า เราไม่รู้จักท่าน’ เพราะฉะนั้น จงเฝ้าระวังอยู่ เพราะพวกท่านไม่รู้กำหนดวันหรือเวลานั้น -มัทธิว 25:1-13

24. อุปมาเรื่องเงินตะลันต์

“เพราะว่าเหมือนอย่างชายคนหนึ่งที่กำลังจะออกเดินทาง เขาจึงเรียกบ่าวทั้งหลายของตนมา และฝากทรัพย์สิ่งของของตนกับพวกเขาไว้ คนหนึ่งท่านให้ห้าตะลันต์ คนหนึ่งสองตะลันต์ และอีกคนหนึ่งตะลันต์เดียว ตามความสามารถของแต่ละคน แล้วท่านก็ไป คนที่ได้รับห้าตะลันต์ก็ไปทันที เอาเงินนั้นไปค้าขาย ได้กำไรอีกห้าตะลันต์ คนที่ได้รับสองตะลันต์ก็ได้กำไรอีกสองตะลันต์เหมือนกัน แต่คนที่ได้รับตะลันต์เดียวนั้นออกไปซูดหลุมและซ่อนเงินของนายไว้ หลังจากผ่านไปเป็นเวลานาน นายของบ่าวทั้งหลายก็มาคิดบัญชีกับพวกเขา คนที่ได้รับห้าตะลันต์ก็เอาเงินกำไรอีก

ห้าตะลันต์มาชี้แจงว่า ‘นายเจ้าข้า ท่านมอบเงินห้าตะลันต์ไว้กับข้าพเจ้า
นี่แน่ะ ข้าพเจ้าได้กำไรมาอีกห้าตะลันต์’ นายจึงตอบว่า ‘ดีแล้ว เจ้าเป็น
บ่าวที่ดีและซื่อสัตย์ เจ้าซื่อสัตย์ในของเล็กน้อย เราจะตั้งเจ้าให้ดูแลของ
จำนวนมาก เจ้าจงร่วมยินดีกับนายของเจ้าเถิด’ คนที่ได้รับสองตะลันต์มา
ชี้แจงด้วยว่า ‘นายเจ้าข้า ท่านมอบเงินสองตะลันต์ไว้กับข้าพเจ้า นี่แน่ะ
ข้าพเจ้าได้กำไรมาอีกสองตะลันต์’ นายจึงตอบว่า ‘ดีแล้ว เจ้าเป็นบ่าวที่ดี
และซื่อสัตย์ เจ้าซื่อสัตย์ในของเล็กน้อย เราจะตั้งเจ้าให้ดูแลของจำนวน
มาก เจ้าจงร่วมยินดีกับนายของเจ้าเถิด’ คนที่ได้รับตะลันต์เดียวก็นำ
ชี้แจงด้วยว่า ‘นายเจ้าข้า ข้าพเจ้ารู้ว่าท่านเป็นคนใจตระหนี่ เกี่ยวผล
ในที่ที่ท่านไม่ได้หว่าน รวบรวมในที่ที่ท่านไม่ได้ไถพรอย ข้าพเจ้ากลัวจึงเอา
เงินตะลันต์ของท่านไปซ่อนไว้ใต้ดิน ดุซึ นี่เงินของท่าน’ นายจึงตอบว่า
‘ไอ้บ่าวชั่วและเกียจคร้าน เจ้าก็รู้ไม่ใช่หรือว่าเราเกี่ยวในที่ที่เราไม่ได้หว่าน
รวบรวมในที่ที่เราไม่ได้ไถพรอย เพราะฉะนั้นเจ้าควรเอาเงินของเราไปฝาก
กับนายธนาคาร เมื่อเรามากก็จะได้รับเงินทั้งดอกเบี้ยด้วย เพราะฉะนั้น จง
เอาเงินตะลันต์เดียวนั้นจากเขาไปให้คนที่มิสืบทะลันต์ เพราะว่าใครที่มี
อยู่แล้วจะให้แก่คนนั้นจนมืออย่างเหลือเฟือ แต่คนที่ไม่มี แม้แต่สิ่งที่มีอยู่ก็
จะเอาไปจากเขา เอาไอ้บ่าวชั่วเข้าไปทิ้งเสียยังที่มีดภายนอก ซึ่งที่นั่นจะมี
การร้องไห้ขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน’ -มัทธิว 25:14-30

พระองค์ตรัสว่า “มีเจ้านายองค์หนึ่งกำลังจะเดินทางไปเมืองไกลเพื่อรับ
อำนาจมาครองแผ่นดิน แล้วจะกลับมาอีก ท่านจึงเรียกทาสของท่านสิบ
คนมา มอบเงินไว้กับพวกเขาสิบมินา แล้วสั่งว่า ‘จงเอาไปค้าขายจนกว่า
เราจะกลับมา’ แต่ชาวเมืองเกลียดชังท่านผู้นั้น จึงส่งทูตตามหลังไปเพื่อ

ทูลว่า ‘เราไม่ต้องการให้ท่านผู้นี้มาปกครอง’ เมื่อท่านได้รับอำนาจครองแผ่นดินกลับมาแล้ว ท่านจึงเรียกพวกทาสที่ท่านให้เงินไว้นั้นมา เพื่อจะดูว่าพวกเขาค้าขายได้กำไรเท่าไร คนแรกมาบอกว่า ‘ท่านเจ้าข้า เงินหนึ่งมินาของท่านได้กำไรมาอีกสิบมินา’ ท่านจึงพูดกับเขาว่า ‘ดีมาก เจ้าเป็นทาสที่ดี เพราะเจ้าซื่อสัตย์ในของเล็กน้อย เจ้าจึงมีอำนาจครอบครองสิบเมืองเถิด’ คนที่สองมาบอกว่า ‘ท่านเจ้าข้า เงินหนึ่งมินาของท่านได้กำไรมาอีกห้ามินา’ ท่านจึงพูดกับเขาเหมือนกันว่า ‘เจ้าจงครอบครองห้าเมืองเถิด’ อีกคนหนึ่งมาบอกว่า ‘ท่านเจ้าข้า นี่เงินหนึ่งมินาของท่าน ข้าพเจ้าเอามันห่อผ้าเก็บไว้ เพราะข้าพเจ้ากลัวท่าน เนื่องจากท่านเป็นคนเข้มงวด ท่านเก็บผลที่ท่านไม่ได้ลงแรง และเกี่ยวสิ่งที่ท่านไม่ได้หว่าน’ ท่านจึงตอบเขาว่า ‘ไอ้ข้าชั่วช้า เราจะพิพากษาเจ้าด้วยคำพูดของเจ้าเอง เจ้าก็รู้ไม่ใช่หรือว่าเราเป็นคนเข้มงวด เก็บผลที่เราไม่ได้ลงแรงและเกี่ยวสิ่งที่เราไม่ได้หว่าน? แล้วทำไมเจ้าถึงไม่ฝากเงินของเราไว้ในธนาคาร? เมื่อเรามาจะได้รับเงินของเราพร้อมกับดอกเบี้ยด้วย’ แล้วท่านสั่งคนที่ยืนอยู่ที่นั่นว่า ‘จงเอาเงินหนึ่งมินาจากเขาไปให้กับคนที่มีสิบมินา’ แล้วพวกเขาพูดว่า ‘ท่านเจ้าข้า เขามีสิบมินาแล้ว’ ‘เราบอกพวกเจ้าว่า ทุกคนที่มีอยู่แล้วจะได้รับเพิ่มอีก แต่คนที่ไม่มี แม้แต่สิ่งที่เขา มีอยู่นั้นก็ต้องเอาไปจากเขา ส่วนพวกศัตรูของเราที่ไม่ต้องการให้เราปกครองพวกเขานั้น จงพาเขามาที่นี่ แล้วฆ่าเสียต่อหน้าเรา’ ” -ลูคา 19:12-27

25: การทรงพิพากษาประชาชาติทั้งหลาย

“เมื่อบุตรมนุษย์เสด็จมาด้วยพระรัศมีพร้อมกับทูตสวรรค์ทั้งหมด แล้ว

พระองค์จะประทับบนพระที่นั่งอันรุ่งโรจน์ของพระองค์ ประชาชาติ
ทั้งหมดจะมาประชุมกันเฉพาะพระพักตร์พระองค์ และพระองค์จะทรง
แยกพวกเขาออกจากกัน เหมือนผู้เลี้ยงแกะแยกแกะออกจากแพะ
พระองค์จะทรงจัดให้ฝูงแกะอยู่เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระองค์ และฝูง
แพะอยู่เบื้องซ้าย ขณะนั้น พระมหากษัตริย์จะตรัสกับพวกผู้ที่อยู่เบื้อง
ขวาพระหัตถ์ของพระองค์ว่า ‘ท่านทั้งหลายที่ได้รับพรจากพระบิดาของเรา
จงมารับเอาราชอาณาจักรซึ่งเตรียมไว้สำหรับท่านทั้งหลายตั้งแต่แรกสร้าง
โลก เพราะว่าเมื่อเราหิว พวกท่านก็จัดหาให้เรากิน เรากระหายน้ำ ท่านก็
ให้เราดื่ม เราเป็นแขกแปลกหน้า พวกท่านก็ต้อนรับเรา เราเปลือยกาย
พวกท่านก็ให้เสื้อผ้าเรานุ่งห่ม เมื่อเราเจ็บป่วยท่านก็มาดูแลเรา เมื่อเราอยู่ใน
คุก พวกท่านก็มาเยี่ยมเรา’ เวลานั้นบรรดาคนชอบธรรมจะกราบทูลว่า
‘องค์พระผู้เป็นเจ้า ที่พวกข้าพระองค์เห็นพระองค์ทรงหิวและจัดให้เสวย
หรือทรงกระหายน้ำ และจัดมาถวายนั้นตั้งแต่เมื่อไร? ที่พวกข้าพระองค์
เห็นพระองค์ทรงเป็นแขกแปลกหน้าและได้ต้อนรับไว้ หรือเปลือยพระ
กายและสวมฉลองพระองค์ให้ฉันตั้งแต่เมื่อไร? ที่ข้าพระองค์เห็น
พระองค์ประชวรหรือทรงถูกจำคุก และมาเฝ้าพระองค์นั้นตั้งแต่เมื่อไร?’
แล้วพระมหากษัตริย์จะตรัสตอบว่า ‘เราบอกความจริงกับท่านทั้งหลายว่า
ซึ่งพวกท่านได้ทำกับคนใดคนหนึ่งที่เล็กน้อยที่สุดในพี่น้องของเรานี้ ก็
เหมือนทำกับเราด้วย’ แล้วพระองค์จะตรัสกับพวกผู้ที่อยู่เบื้องซ้ายพระ
หัตถ์ของพระองค์ว่า ‘พวกท่านผู้ถูกแช่งสาปจงถอยไปจากเราและเข้าไป
อยู่ในไฟที่ไหม้อยู่เป็นนิตย์ ซึ่งเตรียมไว้สำหรับมารร้ายและบริวารของมัน
เพราะว่าเมื่อเราหิว ท่านก็ไม่ได้ให้เรากิน เรากระหายน้ำ พวกท่านก็ไม่ได้

ให้เราตีมัน เราเป็นแขกแปลกหน้า พวกท่านก็ไม่ได้ต้อนรับเราไว้ เราเปลือยกาย ท่านก็ไม่ได้ให้เสื้อผ้าเราอุ่นๆ เราเจ็บป่วยและต้องถูกจำคุก พวกท่านก็ไม่ได้เยี่ยมเรา' แล้วพวกเขาจะพูดว่า 'องค์พระผู้เป็นเจ้า ที่พวกข้าพระองค์เห็นพระองค์ทรงหิว หรือทรงกระหายน้ำ ทรงเป็นแขกแปลกหน้า หรือทรงเปลือยพระกาย ประชวรหรือทรงถูกจำอยู่ในคุก และพวกข้าพระองค์ไม่ได้ปรนนิบัติพระองค์นั้นตั้งแต่เมื่อไร?' เวลานั้นพระองค์จะตรัสตอบว่า 'เราบอกความจริงกับท่านทั้งหลายว่า การที่พวกท่านไม่ได้ทำกับผู้เล็กน้อยที่สุดสักคนหนึ่งในพวกนี้ ก็เหมือนไม่ได้ทำกับเราด้วย' และคนเหล่านี้จะต้องออกไปรับโทษอยู่เป็นนิตย์ แต่บรรดาคนชอบธรรมจะเข้าสู่ชีวิตนิรันดร์ ” -มัทธิว 25:31-46

26. อุปมาเรื่องเมล็ดพืชที่งอกขึ้น

พระองค์ตรัสว่า “แผ่นดินของพระเจ้าเปรียบเหมือนคนหนึ่งหว่านพืชลงในดิน กลางคืนเขาก็นอนหลับ และกลางวันก็ตื่นขึ้น พืชนั้นจะงอกขึ้นหรือเติบโตอย่างไรเขาไม่รู้ เพราะแผ่นดินเองทำให้พืชงอกงามโดยขึ้นเป็นลำต้นก่อน ภายหลังก็ออกรวง แล้วก็มีเมล็ดข้าวเต็มรวง เมื่อสุกแล้วเขาก็เอาเคียวไปเกี่ยวเกี่ยวทันที เพราะว่าถึงฤดูเกี่ยวแล้ว” -มาระโก 4:26-29

27. เจ้าหนี้สองคน

พระองค์จึงตรัสว่า “เจ้าหนี้คนหนึ่งมีลูกหนี้สองคน คนหนึ่งเป็นหนี้เงินห้าร้อยเดनาริอัน อีกคนหนึ่งเป็นหนี้ห้าสิบบ เมื่อเขาไม่สามารถใช้หนี้ได้ ท่านจึงยกหนี้ให้เขาทั้งสองคน ในสองคนนั้น คนไหนจะรักนายมากกว่า?” ซี

โมนจึงทูลว่า “ข้าพเจ้าคิดว่าน่าจะเป็นคนที่นายยกหนี้ให้มาก” พระองค์
จึงตรัสกับเขาว่า “ท่านตัดสินได้ถูกต้อง” -ลูคา 7:41-43

28. ชาวสะมาเรียใจดี

แต่คนนั้นต้องการจะรักษาหน้า จึงทูลพระเยซูว่า “ใครเป็นเพื่อนบ้านของ
ข้าพเจ้า?” พระเยซูตรัสตอบว่า “มีชายคนหนึ่งลงจากกรุงเยรูซาเล็มไปยัง
เมืองเยรีโค และเขาถูกพวกโจรปล้น พวกโจรแย่งชิงเสื้อผ้าของเขา ทูบตี
เขา แล้วทิ้งเขาไว้ในสภาพที่เกือบจะตายแล้ว เผอิญมีปุโรหิตคนหนึ่งเดิน
มาตามทางนั้น เมื่อเห็นคนนั้นแล้วก็เดินเลยไปเสียอีกฟากหนึ่ง คนเลวีก็
เหมือนกัน เมื่อมาถึงที่นั่นและเห็นแล้วก็เลยไปเสียอีกฟากหนึ่ง แต่เมื่อ
ชาวสะมาเรียคนหนึ่งเดินทางผ่านมาใกล้คนนั้น เห็นแล้วก็มีใจสงสาร จึง
เข้าไปหาเขา เอาเหล้าองุ่นกับน้ำมันเทใส่บาดแผลและเอาผ้ามาพันให้
แล้วให้เขาขึ้นขี่สัตว์ของตนเองพามาถึงโรงแรม และดูแลรักษาพยาบาลเขา
วันรุ่งขึ้นก่อนจะไป เขาเอาเงินสองเดนาเรียนให้กับเจ้าของโรงแรม บอกว่า
‘ช่วยรักษาเขาด้วย สำหรับเงินที่ต้องเสียเกินกว่านี้จะใช้ให้เมื่อกลับมา’
ท่านเห็นว่าในสามคนนั้นคนไหนถือได้ว่าเป็นเพื่อนบ้านของคนที่ถูกปล้น?”
เขาทูลตอบว่า “คือคนนั้นแหละที่แสดงความเมตตาต่อเขา” พระเยซูจึง
ตรัสกับเขาว่า “ท่านจงไปทำเหมือนอย่างนั้น” -ลูคา 10:29-37

29. เพื่อนมาหาเที่ยงคืน

แล้วพระองค์ตรัสกับพวกเขาว่า “ใครในพวกท่านที่มีเพื่อนคนหนึ่ง และ
เขาไปหาเพื่อนคนนั้นในเวลาเที่ยงคืน พุดกับเขาว่า ‘เพื่อนเอ๋ย ขอยืม

ขนมปังสักสามก้อนเกิด เพราะเพื่อนของข้าเพิ่งเดินทางมาถึง และข้าไม่มีอะไรจะให้เขากิน’ เพื่อนที่อยู่ข้างในตอบว่า ‘อย่ารบกวนข้าเลย ประตูปิดแล้ว ลูกๆ กับตัวข้าก็เข้านอนกันหมดแล้ว ข้าไม่สามารถลุกขึ้นไปหยิบให้ท่านได้’ เราบอกพวกเขาว่า แม้เขาจะไม่ลุกขึ้นไปหยิบให้คนนั้นเพราะเป็นเพื่อนกัน แต่ว่าเพราะถูกคนนั้นรบกวนอย่างมาก เขาก็จะลุกขึ้นหยิบให้ตามที่คนนั้นต้องการ เราบอกพวกเขาว่า จงขอแล้วจะได้ จงหาแล้วจะพบ จงเคาะแล้วจะเปิดให้แก่ท่าน เพราะว่าทุกคนที่ขอก็กี่ได้ ทุกคนที่แสวงหาก็กี่พบ และทุกคนที่เคาะก็จักเปิดให้เขา มีใครบ้างในพวกท่านที่เป็นพ่อ ถ้าลูกขอ ปลาจะเอานูให้เขาแทนหรือ? หรือถ้าขอไข่ จะเอาแมงป่องให้เขาหรือ? เพราะฉะนั้น ถ้าพวกท่านเองผู้เป็นคนบาปยังรู้จักให้สิ่งดีแก่บุตรของตน ยิ่งกว่านั้นสักเท่าใด พระบิดาผู้สถิตในสวรรค์จะประทานพระวิญญูณบริสุทธิแก่พวกที่ขอต่อพระองค์” -ลูกา 11:5-13

30. อุปมาเรื่องเศรษฐีโง่

มีคนหนึ่งในฝูงชนนั้นทูลพระองค์ว่า “ท่านอาจารย์ ช่วยบอกพี่ชายของข้าพเจ้าให้แบ่งมรดกแก่ข้าพเจ้าด้วย” แต่พระองค์ตรัสตอบเขาว่า “พ่อหนุ่ม ใครตั้งเราให้เป็นผู้พิพากษาหรือเป็นผู้แบ่งมรดกให้ท่าน?” แล้วพระองค์ตรัสกับพวกเขาว่า “ระวังให้ดี จงหลีกเลี่ยงจากความโลภทุกอย่าง เพราะว่าชีวิตของคนไม่ได้อยู่ที่การมีของฟุ่มเฟือย” แล้วพระองค์ตรัสอุปมาเรื่องหนึ่งให้เขาฟังว่า “ไร่นาของเศรษฐีคนหนึ่งเกิดผลบริบูรณ์มาก เศรษฐีคนนั้นจึงคิดในใจว่า ‘ข้าจะทำอย่างไรดี? เพราะว่าข้าไม่มีที่ที่จะเก็บพืชผลของข้า’ เขาจึงคิดว่า ‘ข้าจะทำอย่างนี้ คือจะรื้อยุ้งฉางของข้า

และจะสร้างใหม่ให้ใหญ่โตขึ้น แล้วข้าจะรวบรวมข้าวและสมบัติทั้งหมดของข้าไว้ที่นั่น แล้วจะบอกกับจิตใจของข้าว่า “จิตใจเอ๋ย เจ้ามีทรัพย์สมบัติมากเก็บไว้พอหลายปี จงอยู่สบาย กิน ดื่ม และรื่นเริงเถิด” ’ แต่พระเจ้าตรัสกับเขาว่า ‘โอ คนโง่ ในคืนวันนี้ชีวิตของเจ้าจะต้องเรียกเอาไปจากเจ้า แล้วของที่เจ้ารวบรวมไว้นั้นจะเป็นของใคร?’ คนที่สะสมทรัพย์สมบัติไว้สำหรับตัว และไม่ได้มั่งมีฝ่ายพระเจ้าก็เป็นเช่นนั้นแหละ”

ลูกา 12:13-21

31. อุปมาเรื่องต้นมะเดื่อที่ไม่มีผล

พระองค์ตรัสอุปมาต่อไปนี้ว่า “ชายคนหนึ่งปลูกต้นมะเดื่อต้นหนึ่งไว้ในสวนองุ่นของตน และเขามาหาผลที่ต้นนั้นแต่ไม่พบ เขาจึงพูดกับผู้ที่รักษาเถาองุ่นว่า ‘นี่แน่ะ เรามาหาผลที่ต้นมะเดื่อนี้สามปีแล้ว แต่ไม่พบ จงโค่นมันทิ้งไป จะให้ดินจืดไปเปล่าๆ ทำไม?’ แต่ผู้รักษาเถาองุ่นตอบเขาว่า ‘นายเจ้าข้า ขอเก็บเอาไว้อีกปี ลองให้ข้าพเจ้าพรวนดินใส่ปุ๋ยดู ถ้าปีหน้ามันเกิดผลก็ดีไป แต่ถ้าไม่ ท่านจะโค่นมันทิ้งก็ได้’ ” -ลูกา 13:6-9

32. คำสอนสำหรับแขกและเจ้าของบ้าน

เมื่อพระเยซูทอดพระเนตรเห็นบรรดาคนที่ได้รับเชิญนั้นเลือกเอาแต่ที่นั่งอันมีเกียรติ พระองค์จึงตรัสเรื่องเปรียบเทียบแก่พวกเขาว่า “เมื่อท่านได้รับเชิญไปในการเลี้ยงสมรส อย่างนั่งในที่อันมีเกียรติ เกรงว่าเขาจะเชิญคนที่มียศศักดิ์มากกว่าท่านมาด้วย และเจ้าภาพคนที่เชิญท่านทั้งสองฝ่ายมานั้น จะมาพูดกับท่านว่า ‘ขอที่นั่งตรงนี้ให้กับท่านผู้นี้เถิด’ แล้วท่านก็

จะต้องขายหน้าเลื่อนลงมาอยู่ที่ต่ำสุด ฉะนั้นเมื่อท่านได้รับเชิญ จงไปนั่งในที่ต่ำก่อน เพื่อที่ว่าเมื่อเจ้าภาพมาพูดกับท่านว่า ‘เพื่อนเอ๋ย เชิญไปนั่งในที่อันมีเกียรติเถิด’ เมื่อนั้นท่านจะได้รับเกียรติต่อหน้าทุกคนที่ร่วมนั่งรับประทานนั้น เพราะว่าทุกคนที่ยกตัวขึ้นจะต้องถูกเหยียดลง และคนที่ถ่อมตัวลงจะได้รับการยกขึ้น” แล้วพระเยซูตรัสกับคนที่เชิญพระองค์ว่า “เมื่อท่านจะจัดการเลี้ยงไม่ว่าจะเป็นเวลากลางวันหรือเวลาเย็นก็ตาม อย่าเชิญเฉพาะเพื่อนๆ หรือพี่น้อง หรือญาติๆ หรือบรรดาเพื่อนบ้านที่มั่งมี คาดว่าพวกเขาจะเชิญท่านกลับคืน แล้วท่านจะได้รับการตอบแทน แต่เมื่อท่านจัดการเลี้ยงนั้น จงเชิญคนจน คนพิการ คนง่อย และคนตาบอด แล้วท่านจะเป็นสุข เพราะว่าเขาทั้งหลายไม่มีอะไรจะตอบแทนท่าน ส่วนท่านจะได้รับการตอบแทนเมื่อคนชอบธรรมเป็นขึ้นจากตาย”

ลูคา 14:7-14

33. ความเสียสละในการเป็นสาวก

ในพวกท่านมีใครบ้างเมื่อปรารถนาจะสร้างตึก จะไม่นั่งลงคิดราคาดูเสียก่อนว่า จะมีพอที่จะสร้างให้สำเร็จได้หรือไม่? เกรงว่าเมื่อวางรากฐานแล้ว และทำให้สำเร็จไม่ได้ ทุกคนที่เห็นก็จะเยาะเย้ยเขา ว่า ‘คนนี่เริ่มต้นก่อ แต่ทำให้สำเร็จไม่ได้’ หรือมีกษัตริย์องค์ไหน เมื่อจะยกกองทัพไปทำสงครามกับกษัตริย์อีกองค์หนึ่งนั้น จะไม่นั่งลงคิดดูเสียก่อนหรือว่า ที่มีพลทหารหนึ่งหมื่นจะสู้กับกองทัพที่ยกมารบสองหมื่นได้หรือไม่? ถ้าสู้ไม่ได้ก็จะใช้พวกทูตไปเจรจากับผู้ไม่ตรีกันในระหว่างที่อีกฝ่ายยังอยู่ไกล เช่นนั้นแหละ ทุกคนในพวกท่านที่ไม่ได้สละสิ่งสารพัดที่มีอยู่จะเป็นสาวกของเรา

ไม่ได้ - ลูคา 14:28-33

34. อุปมาเรื่องเงินเหรียญหาย

“หญิงคนใดที่มีเหรียญเงินสิบเหรียญและเหรียญหนึ่งหายไป จะไม่จุดตะเกียงกวาดบ้านค้นหาอย่างละเอียดถี่ถ้วนจนกว่าจะพบหรือ? เมื่อพบแล้วนางจะเชิญมิตรสหายและเพื่อนบ้านมาพร้อมกัน แล้วพูดกับพวกเขาว่า ‘มาร่วมยินดีกับฉัน เพราะฉันพบเหรียญเงินที่หายไปนั้นแล้ว’ ในทำนองเดียวกัน เราบอกท่านทั้งหลายว่า จะมีความชื่นชมยินดีท่ามกลางพวกทูตสวรรค์ของพระเจ้าเรื่องคนบาปคนเดียวที่กลับใจใหม่”

ลูคา 15:8-10

35. อุปมาเรื่องบุตรหายไป

พระเยซูตรัสว่า “ชายคนหนึ่งมีบุตรสองคน บุตรคนเล็กพูดกับบิดาว่า ‘พ่อขอแบ่งทรัพย์สินส่วนที่ตกเป็นของลูกให้ลูกด้วย’ บิดาจึงแบ่งสมบัติให้แก่บุตรทั้งสอง ต่อมาไม่กี่วัน บุตรคนเล็กนั้นก็รวบรวมทุกสิ่งทุกอย่างแล้วเดินทางไปยังเมืองไกล และผลาญทรัพย์สินของตนที่นั่นด้วยการใช้ชีวิตแบบฟุ่มเฟือย เมื่อใช้จ่ายจนหมดสิ้นทุกอย่างแล้ว ก็เกิดกันดารอาหารอย่างรุนแรงทั่วเมืองนั้น เขาจึงเริ่มขาดแคลน เขาไปอาศัยอยู่กับชาวเมืองนั้นคนหนึ่ง และคนนั้นก็ใช้เขาไปเลี้ยงหมูที่ทุ่งนา เขาอยากจะทำด้วยฝักถั่วที่หมูกินนั้น แต่ไม่มีใครให้อะไรเขาเลย เมื่อเขาสำนึกตัวได้ จึงพูดว่า ‘ลูกจ้างของพ่อไม่ว่าจะมีมากสักแค่ไหนก็ยังมีอาหารเหลือเฟือ แต่ข้ากลับต้องมาอดตายที่นี่ ข้าน่าจะลุกขึ้นไปหาพ่อ และพูดกับท่านว่า “พ่อ ลูกผิด

ต่อสวรรค์และผิดต่อท่านด้วย ไม่สมควรจะได้ชื่อว่าเป็นลูกของพ่ออีกต่อไป ขอโปรดให้ลูกอยู่ในฐานะของลูกจ้างคนหนึ่งของท่านเถิด” ’ แล้วเขาก็ลุกขึ้นไปหาบิดา แต่เมื่อเขายังอยู่แต่ไกล บิดาก็เห็นเขาและมีใจสงสาร จึงวิ่งออกไปกอดคอและจูบแก้มของเขา บุตรคนนั้นจึงกล่าวกับบิดาว่า ‘พ่อ ลูกผิดต่อสวรรค์และผิดต่อท่านด้วย ไม่สมควรจะได้ชื่อว่าเป็นลูกของพ่ออีกต่อไป’ แต่บิดาสั่งพวkb่าวของตนว่า ‘จงรีบไปเอาเสื้อที่ดีที่สุดออกมาสวมให้เขา เอาแหวนมาสวมที่นิ้วมือ และเอารองเท้ามาสวมให้ด้วย และจงไปเอาลูกวัวตัวที่อ้วนพีมาฆ่าเลี้ยงกันเพื่อความรื่นเริง เพราะว่าลูกของเราคนนี้ตายแล้วแต่กลับเป็นขึ้นอีก หายไปแล้วแต่ได้พบกันอีก’ พวกเขาต่างก็มีความรื่นเริง “ส่วนบุตรคนโตนั้นอยู่ที่ทุ่งนา เมื่อเขากลับมาใกล้จะถึงบ้าน ก็ได้ยินเสียงดนตรีและการเต้นรำ เขาจึงเรียกบ่าวคนหนึ่งมาถามว่า ‘นี่มันอะไรกัน?’ บ่าวจึงตอบว่า ‘น้องของท่านกลับมาแล้ว และพ่อของท่านให้ฆ่าลูกวัวตัวที่อ้วนพีเพราะท่านได้ลูกกลับมาอย่างปลอดภัย’ พี่ชายก็โกรธไม่ยอมเข้าไป บิดาจึงออกมาชวนเขา แต่เขาบอกบิดาว่า ‘พ่อ ดูสิ ลูกรับใช้พ่อมาก็ปีแล้ว และไม่เคยละเมิดคำบัญชาของพ่อสักข้อหนึ่ง แต่พ่อก็ไม่เคยให้แม้แต่ลูกแพะสักตัวหนึ่งแก่ลูก เพื่อเลี้ยงฉลองกับเพื่อนฝูง แต่กับลูกคนนี้ของพ่อซึ่งผลาญสมบัติของพ่อด้วยการคบกับพวกหญิงโสเภณี พ่อกลับฆ่าลูกวัวอ้วนพีเพื่อเลี้ยงมัน’ บิดาจึงตอบว่า ‘ลูกเอ๋ย ลูกอยู่กับพ่อตลอดเวลา สิ่งของทั้งหมดของพ่อก็เป็นของลูกอยู่แล้ว แต่นี่เป็นเรื่องสมควรที่เราจะชื่นชมยินดีและรื่นเริง เพราะน้องคนนี้ของลูกตายไปแล้วแต่กลับเป็นขึ้นอีก หายไปแล้วแต่ยังได้พบกันอีก’ ” -ลูกา 15:11-32

36. อุปมาเรื่องพ่อบ้านที่ไม่ซื่อสัตย์

พระเยซูตรัสกับพวกสาวกของพระองค์ว่า “เศรษฐีคนหนึ่งมีพ่อบ้าน มีคนมาฟ้องเศรษฐีว่าพ่อบ้านคนนั้นกำลังฉ้อโกงสมบัติของท่าน เศรษฐีจึงเรียกพ่อบ้านมา บอกกับเขาว่า ‘เรื่องที่เราได้ยินเกี่ยวกับเจ้านี้เป็นอย่างไรกัน? เอาบัญชีพ่อบ้านของเจ้ามา เพราะว่าเจ้าจะเป็นพ่อบ้านต่อไปไม่ได้’ พ่อบ้านคนนั้นจึงคิดในใจว่า ‘ข้าจะทำอะไรดี เพราะข้ากำลังจะถูกนายถอดออกจากหน้าที่แล้ว? จะไปขุดดินก็ไม่มีแรง จะไปขอกทานก็อายเขา ข้ารู้แล้วว่าจะทำอะไรดี เพื่อว่าเมื่อข้าถูกถอดจากหน้าที่แล้ว คนอื่นๆ จะยังรับข้าไว้ในบ้านของเขา’ คนนั้นจึงเรียกลูกหนี้ของนายมาทีละคน แล้วถามคนแรกว่า ‘ท่านเป็นหนี้นายของข้าพเจ้าเท่าไร?’ เขาตอบว่า ‘น้ำมันร้อยถัง’ พ่อบ้านจึงบอกเขาว่า ‘ไปเอาบัญชีของท่านมา นั่งลงแล้วแก้เป็นห้าสิบบั่งเร็วๆ ข้า’ แล้วเขาก็ถามอีกคนหนึ่งว่า ‘ท่านเป็นหนี้เท่าไร?’ เขาตอบว่า ‘ข้าวสารร้อยกระสอบ’ พ่อบ้านจึงบอกว่า ‘เอาบัญชีของท่านมาแก้เป็นแปดสิบบั่ง’ แล้วเศรษฐีก็ชมพ่อบ้านอสังขัตย์นั้น เพราะเขาทำด้วยความฉลาด เพราะว่าลูกของยุคนี้รู้จักใช้ความฉลาดกับคนในสมัยของพวกเขา มากกว่าลูกของความสว่าง เราบอกท่านทั้งหลายว่า จงทำตัวให้มีมิตรสหายด้วยเงินทองธรรมดา เพื่อที่ว่าเมื่อสูญเสียมันไปแล้ว เขาจะได้ต้อนรับท่านไว้ในที่อาศัยตลอดไป “คนที่ซื่อสัตย์ในของเล็กน้อย จะซื่อสัตย์ในของมากด้วย และคนที่ไม่ซื่อสัตย์ในของเล็กน้อย จะไม่ซื่อสัตย์ในของมากเช่นกัน ดังนั้นถ้าพวกท่านยังไม่ซื่อสัตย์ในเงินทองธรรมดาแล้ว ใครจะมอบของเที่ยงแท้ให้แก่ท่าน? และถ้าพวกท่านยังไม่ซื่อสัตย์ในสิ่งที่เป็นคนอื่นแล้ว ใครจะมอบสิ่งที่เป็นคนของตนเองให้แก่

ท่าน? ไม่มีผู้ใดเป็นข้าสองเจ้าบ่าวสองนายได้ เพราะจะเกลียดชังนายคนหนึ่งและจะรักนายอีกคนหนึ่ง หรือจะนับถือนายคนหนึ่งและจะดูหมิ่นนายอีกคนหนึ่ง ท่านจะรับใช้พระเจ้าและเงินทองพร้อมกันไม่ได้”

ลูกา 16:1-13

37. เศรษฐีกับลาซารัส

“มีเศรษฐีคนหนึ่งนุ่งห่มผ้าสีม่วงและผ้าปานเนื้อดี อยู่อย่างรื่นเริง ฟุ่มเฟือยทุกๆ วัน และมีคนยากจนคนหนึ่งชื่อลาซารัส เป็นแผลทั้งตัวนอนอยู่ที่ประตูรั้วบ้านของเศรษฐี เขาอยากกินเศษอาหารที่ตกจากโต๊ะของเศรษฐีคนนั้น แม้สุนัขก็มาเลียแผลของเขา ต่อมาคนยากจนนั้นตาย และพวกทูตสวรรค์นำเขาไปอยู่กับอับราฮัม ส่วนเศรษฐีคนนั้นก็ตายด้วย และถูกฝังไว้ และเมื่อเขาเป็นทุกข์ทรมานอยู่ในแดนคนตาย เขาแหงนหน้าดู เห็นอับราฮัมอยู่แต่ไกล และลาซารัสก็อยู่กับท่าน เศรษฐีจึงร้องว่า ‘อับราฮัมบิดาเจ้าข้า ขอเมตตาข้าพเจ้าเถิด ขอใช้ลาซารัสเอาปลายนิ้วจุ่มน้ำมาแตะลิ้นของข้าพเจ้าให้เย็น เพราะข้าพเจ้าต้องทุกข์ระทมอยู่ในเปลวไฟนี้’ แต่อับราฮัมตอบว่า ‘ลูกเอ๋ย เจ้าจงระลึกว่าเมื่อเจ้ายังมีชีวิตอยู่ เจ้าได้สิ่งที่ดีสำหรับตัว และลาซารัสได้แต่สิ่งเลว เวลานี้เขาได้รับการปลอบโยนแล้ว แต่เจ้าได้รับแต่ความทุกข์ระทม ยิ่งไปกว่านั้นระหว่างเรากับพวกเจ้าก็มีเหวใหญ่ตั้งขวางอยู่ เพื่อว่าถ้าใครอยากจะข้ามจากที่นี่ไปถึงพวกเจ้าก็ทำไม่ได้ หรือถ้าจะข้ามจากที่นั่นมาถึงเราก็ทำไม่ได้’ เศรษฐีคนนั้นจึงกล่าวว่า ‘ถ้าอย่างนั้น บิดาเจ้าข้า ขอท่านใช้ลาซารัสไปที่บ้านบิดาของข้าพเจ้า เพราะว่าข้าพเจ้ามีน้องชายห้าคน ให้ลาซารัสไป

เตือนพวกเขา เพื่อไม่ให้เขาต้องมาอยู่ในที่ทุกข์ทรมานแห่งนี้’ แต่อับราฮัมตอบว่า ‘เขามีโมเสสและพวกผู้เผยพระวจนะแล้ว ให้พวกเขาฟังคนเหล่านั้นเถิด’ เศรษฐีคนนั้นจึงกล่าวว่า ‘ไม่ได้ อับราฮัมบิดาเจ้าข้า แต่ถ้ามีใครสักคนหนึ่งจากพวกคนตายไปหาพวกเขา เขาคงจะกลับใจใหม่’ อับราฮัมจึงตอบเขาว่า ‘ถ้าพวกเขาไม่ฟังโมเสสและพวกผู้เผยพระวจนะ แม้จะมีใครเป็นขึ้นมาจากตาย เขาก็ยังจะไม่เชื่อ’ ” -ลูคา 16:19-31

38. บ่าวและเจ้านาย

“ถ้าพวกท่านมีบ่าวออกไปไถนาหรือเลี้ยงแกะ และเมื่อบ่าวคนนั้นกลับมาจากทุ่งนา ท่านจะบอกเขาหรือว่า ‘เชยงนั่นงรับประทานเถิด?’ ท่านจะไม่บอกเขาหรือว่า ‘จงไปหาอะไรมาให้เรารับประทานและคาดเอวไว้คอยปรนนิบัติระหว่างที่เรากินและดื่ม หลังจากนั้นเจ้าจึงค่อยกินและดื่มเถิด?’ นายจะชอบใจบาวนั้นเพราะบาวทำตามคำสั่งหรือ? เช่นเดียวกัน เมื่อพวกท่านทำสิ่งสารพัดที่เราบัญชาไว้กับท่านแล้ว ก็จงพูดด้วยว่า ‘เราเป็นบ่าวที่ไม่ได้มีบุญคุณต่อนาย เราเพียงแต่ทำตามหน้าที่ ที่ควรจะทำเท่านั้น’ ”

ลูคา 17:7-10

39. อุปมาเรื่องหญิงม่ายและผู้พิพากษาอธรรม

พระเยซูตรัสอุปมาเรื่องหนึ่งให้พวกเขาฟัง เพื่อสอนว่าเขาทั้งหลายควรอธิษฐานอยู่เสมอและไม่อ่อนระอาใจ พระองค์ตรัสว่า “ในเมืองแห่งหนึ่งมีผู้พิพากษาอยู่คนหนึ่ง เป็นคนที่ไม่เกรงกลัวพระเจ้าและไม่เห็นแก่มนุษยด้วย ในเมืองนั้นมีหญิงม่ายคนหนึ่งมาหาท่านพูดว่า ‘ขอให้ความยุติธรรม

แก้ติฉินในการสู่ความเถิด’ แต่ผู้พิพากษาคคนนั้นไม่ยอมทำงานเวลาผ่านไปนาน แต่ภายหลังเขานึกในใจว่า ‘แม้ว่าข้าจะไม่เกรงกลัวพระเจ้าและไม่เห็นแก่มนุษย์ แต่เพราะแม่มาายคนนี้มาทำให้ข้าลำบาก ข้าจะให้ความยุติธรรมแก่นางเพื่อไม่ให้นางมารบกวนให้รำคาญใจบ่อยๆ’ ” และองค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสว่า “จงฟังคำที่ผู้พิพากษาธรรมคนนี้พูด พระเจ้าจะไม่ประทานความยุติธรรมแก่คนที่พระองค์ทรงเลือกไว้ คือพวกที่ร้องถึงพระองค์ทั้งกลางวันกลางคืนหรือ? พระองค์จะทรงอดทนได้หรือ? เราบอกพวกท่านว่า พระองค์จะประทานความยุติธรรมแก่พวกเขาโดยเร็ว แต่เมื่อบุตรมนุษย์มา ท่านยังจะพบความเชื่อในแผ่นดินโลกหรือ?”

ลูกา 18:1-8

40. อุปมาเรื่องฟาริสีและคนเก็บภาษี

สำหรับบางคนที่เชื่อมั่นในตัวเองว่าเป็นคนชอบธรรมและดูหมิ่นคนอื่นนั้น พระองค์ตรัสอุปมานี้ว่า “มีสองคนขึ้นไปอธิษฐานในบริเวณพระวิหาร คนหนึ่งเป็นฟาริสีและคนหนึ่งเป็นคนเก็บภาษี คนที่เป็นฟาริสีนั้นยืนอยู่คนเดียวอธิษฐานว่า ‘ข้าแต่พระเจ้า ข้าพระองค์ขอบพระคุณพระองค์ที่ข้าพระองค์ไม่เหมือนคนอื่นที่เป็นคนฉ้อโกง เป็นคนอธรรม และเป็นคนล่วงประเวณี และไม่เหมือนคนเก็บภาษีคนนี้ ข้าพระองค์ถืออดอาหารสองวัน ต่อสัปดาห์ และสิ่งสารพัดที่ข้าพระองค์หาได้ ข้าพระองค์ก็เอาทศางค์ มาถวายเสมอ’ ส่วนคนเก็บภาษีนั้นยืนอยู่แต่ไกล ไม่ยอมแม้แต่แหงนหน้าดูฟ้า แต่ตีกอกขกตัวกล่าวว่า ‘ข้าแต่พระเจ้า ขอทรงเมตตาแก่ข้าพระองค์ผู้เป็นคนบาปเถิด’ เราบอกพวกท่านว่า คนนี้แหละเมื่อกลับลงไปถึงบ้านของตน

ก็ถูกนับว่าเป็นคนชอบธรรม ไม่ใช่อีกคนหนึ่งนั้น เพราะว่าทุกคนที่ยกตัว
ขึ้นจะต้องถูกเหยียดลง แต่ทุกคนที่ถ่อมตัวลงจะได้รับการยกขึ้น ”

ลูกา 18:9-14

